

Tengernek Csillaga

2013. szept.–okt.
XVIII/5. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Alsószentiván – kegyeszobor

Tartalomjegyzék

Köszönöm Neked!

Istenem, köszönöm Neked, hogy
végtelen alázatodban
az Oltáriszentségben maradtál itt köztünk!
Csodálatos ajándék,
hogy éléd járulhatok és kifejezhetem hálámat
minden jótéteményedért.
Kérlek, Jézusom, segíts,
hogy életem minden napján csak neked szolgáljak.
Kérlek, add meg a kitartás kegyelmét,
hogy minden körülmények között meg tudjam találni
a Te rendszeres dicsőítésedre szánt időt,
mert semmihez sem mérhető az a béke és erő,
amit éléd borulva, az időmet Neked szánva kapok Tőled.
Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária
legyen segítőm,
hogy minél gyakrabban találkozhasak Veled
az Oltáriszentségben! Ámen.

Jánossy Gábor

Máriában az Egyház felismeri önmagát, hivatását és küldetését.....	1
Neved föl van írva a mennyben.....	2
Szabaduljunk meg bűneinktől, amelyek süketté és némává tesznek bennünket.....	3
Isten a szeretet, de sok keresztény farizeusként szereti Öt.....	3
Buzdulj föl és tarts bünbánatot.....	4
Jelenések könyvének második része.....	6
Istenben nyoma sincs a büszkeségnek.....	7
A liturgiában a keresztények Istennel találkoznak.....	8
Az életben vajon elegendő helyet biztosítok-e az imának?.....	10
A II. vatikáni zsinat irányítóként utat mutat az Egyháznak.....	11
Jézus helye a templomban.....	13
A gazdagság nem tesz boldoggá a földön, és nem juttat el az örök boldogságra sem.....	14
Új katekézis-sorozat a Hit éve alkalmából.....	15
Isten szól hozzánk.....	17
A hit Isten ajándéka és az ember szabad választása.....	18
A hitet az Egyházban és az Egyházzal kell megélni.....	19
Felfelé növekszik.....	21
A Mindenszentek litániájáról.....	22
Egy évközi vasárnap (szeptember).....	25
A templomszentelés ünnepe (október).....	27
Mária-kegyhelyek	
Alsószentiván.....	29
Mária kicsinyei	
Szempontok és nézőpontok.....	30
Az idők vége.....	32
A nagy megpróbáltatás ideje.....	34
Magyar vonatkozású üzenet (a Függelékből).....	36
Rózsafüzér	
Nyíljatok meg szeretetemre!.....	39

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Autel de la Vierge Puissante, Róma

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Máriában az Egyház felismeri önmagát, hivatását és küldetését

Szeptember 8-án, Mária születésének liturgikus ünnepén a Szűzanya állt XVI. Benedek pápa beszédének középpontjában, amelyet a 23. Nemzetközi Mariológiai Konferencia mintegy 350 résztvevőjéhez intézett.

A Szentatya utalt rá, hogy különösen időszerű a konferencia témája: „Mariológia a II. vatikáni zsinat után. Befogadás, mérleg és távlatok”, hiszen október 11-én emlékezünk a nagy egyházi összejövetel megnyitásának 50. évfordulójára.

Boldog XXIII. János pápa határozott úgy, hogy éppen október 11-én vegye kezdetét a II. vatikáni zsinat, mivel 431-ben ezen a napon hirdette ki az efezusi zsinat, hogy Mária Isten Anyja, „Theotokos”, Istenszülő.

Megnyitó beszédét János pápa ezekkel a jelentőségteljes szavakkal kezdte: „Gaudet Mater Ecclesia... Örvend az Egyház Anyja, mert az Isteni Gondviselés különleges ajándékaként elérkezett az a várva várt nap, amikor itt, Szent Péter sírja mellett, Isten Szűz Anyja pártfogásával, akinek ma örömmel ünnepeljük anyai méltóságát, ünnepélyesen kezdetét veszi a II. vatikáni zsinat”.

Erre a rendkívüli eseményre emlékezve, idén október 11-én kezdődik a Hit éve, amelyet XVI. Benedek pápa „Porta fidei” – „A hit kapuja” kezdetű Motu proprio-jával hirdetett meg. Ebben Máriát, mint a hit példaképét állította a hívek elé, és fohászkodik hozzá különleges pártfogásáért és közbenjárásáért, oltalmába ajánlva ezt a kegyelmi időszakot.

Az Egyház örvend ma is, a Boldogságos Szűz Mária, a „teljesen szent” születésének liturgikus ünnepén.

Mária, hite révén benne foglaltatik a szentháromságos szeretet és szeretetközösség misztériumában; együttműködése az üdvösség isteni tervében és Krisztus egyedülálló közvetítő művében egyértelműen kifejezésre jut, és megfelelő helyet kap a zsinati tanításban. Vonatkozási pont az Egyház számára, aki Máriában önmagára, hivatására és küldetésére ismer.

Vatikáni Rádió, 2012. 09. 08.

Neved föl van írva a mennyben

„A hetvenkét tanítvány nagy örömmel tért vissza. »Uram – mondták – nevedre még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek nekünk.« Így válaszolt nekik: »Láttam a Sátánt: mint villám, úgy bukott le az égből. Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek. Nem fog ártani nektek semmi. De mégse annak örüljétek, hogy a gonosz lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak, örüljétek, hogy nevetek föl van írva a mennyben.«” (Lk 10,17-20)

Milyen érdekes, hogy Jézus azt mondja: „Ne annak örüljétek, hogy a Sátánt kiűztétek, hanem annak, hogy nevetek fel van írva a mennyben.” Mert nyilván az nagy öröm az ember számára, amikor a Sátánon úrrá lehet, amikor Jézus nevében másokon segíthet, adott esetben egyes kísértéseitől megszabadathatja embertársát, de Jézus azt mondja, van ennél nagyobb és fontosabb öröm. Ez az öröm pedig az, hogy ha a nevünk fel van írva a mennyben.

Az embernek természetes vágya, hogy neve legyen írva a mennyben. Jézus azonban azt mondta, hogy keskeny az út, és fel kell vennünk keresztünket, hogy ha követni akarjuk, és ezzel a kereszthordozással juthatunk a mennybe, akkor lesz felírva nevünk a mennyben.

A visszatérő tanítványoknak a nevük feljegyzését múlt időben mondja: „nevetek fel van írva a mennyben”. Miért lehet erről Jézusnak már múlt időben beszélni, mint ami már megtörtént?

Ha igyekszünk belegondolni a tanítványok helyzetébe, akiket elküldött Jézus, hogy előkészítsék az ő útját, akkor azt kötötte a lelkükre, hogy semmit se vigyenek magukkal, fogadják el azt az ennivalót, melyet eléjük tesznek, és ne helyezkedjenek, ne is engedjenek a helyezkedésnek, azaz ha egyszer egy településen egy ember befogadta őket, maradjanak náluk. Ehhez, hogy mindezt megvalósítsák, az volt szükséges, hogy teljes mértékben Jézus utasítására hagyatkozzanak, és hogy alázattal viselkedjenek mindenhol, mindenkivel szemben. És az alázatos szeretetben való viselkedés, valamint az, hogy nem saját nevükkel „kérkedve”, hanem kimondottan Jézus nevében üzték ki a Sátánt – alázat gyakorlása ez is – elérhették azt, hogy Jézus így vélekedett róluk: „nevetek fel van írva a mennyben”.

Amennyiben mi is napról napra igyekszünk Jézusra figyelve alázatosan viselkedni, alázatos szeretetben szolgálni embertársaink között, akkor remélhetjük, hogy nevünk fel lesz írva a mennyben. De ahhoz, hogy ez megvalósuljon, nekünk cselekednünk kell napról napra, és utána fogja majd Jézus elmondani rólunk is – reményünk és hitünk szerint –, hogy nevünk fel van

írva a mennyben. Imádkozzunk és cselekedjünk, hogy ebben a csodálatos „felírásban” részünk lehessen! Adja meg ehhez Jézus Krisztus és a Szűzanya a szükséges kegyelmeket!

Jánossy Gábor

Szabaduljunk meg bűneinktől, amelyek süketté és némává tesznek bennünket

Szeptember 9-én, vasárnap délben XVI. Benedek pápa a Castel Gandolfo-i Apostoli palota udvarán összegyűlt híveknek mondott beszédében a süketnéma meggyógyításának evangéliumi szakaszához fűzte elmélkedését (Mk 7,31-37). Jézus, hogy meggyógyítsa a süketnémát, így szólt: „Effeta, vagyis nyílj meg”. A süketnéma előzőleg elszigetelten, bezártságban élt, nehéz volt számára a kommunikáció. Gyógyulása „nyitás” volt mások és a világ felé.

XVI. Benedek pápa elmagyarázta, hogy az ember bezártsága, elszigeteltsége nem pusztán érzékszerveitől függ. Létezik egy belső bezártság is, amely a személy legbensőbb részét érinti, amit a Biblia szívnek nevez.

Jézus éppen ezért a nyitásért jött el; azért, hogy megszabadítson bennünket és képessé tegyen arra, hogy maradéktalanul megéljük a kapcsolatot Istennel és másokkal. Jézus emberré lett, hogy az ember, akit a bűn bensőleg süketté és némává tett, meghallja Isten hangját, a szeretet hangját, amely szívéhez szól. Így maga az ember is megtanulja a szeretet nyelvét, azt, hogy kommunikáljon Istennel és a többiekkel. Ezért a keresztség szentségének kiszolgáltatásához hozzátartoznak az „Effeta” szavai és gesztusa.

Vatikáni Rádió, 2012.09.10.

Isten a szeretet, de sok keresztény farizeusként szereti Őt

Isten Törvényének teljesítése a szeretetben teljeseedik be. Ez a törvény Isten Igéje, amely vezeti az embert élete útján, segíti abban, hogy az egoizmus szolgátságából kilépjen és elvezeti a valódi szabadság és élet földjére. A Bibliában ezért a Törvény nem az emberre nehezedő súlyként, hanem az Úr értékes ajándékaként, szeretetéről tett atyai tanúságtételeként jelenik meg.

A probléma abban áll, hogy miután a kiválasztott nép letelepedik és a Törvény letéteményesévé válik arra hajlik, hogy biztonságát és örömét abban keresse, amely már nem az Isten Szava, vagyis a földi javakban, a hatalomvágyban, más istenségekben, amelyek valójában mulandóak és csak bálványok. Isten Tanítása természetesen megmarad, de jelentéktelenebbé válik, nem jelenti az életet meghatározó szabályokat. Így a vallás valódi értelme is homályba vész, és nem jelenti többé az Isten Szavára való rendszeres figyelmet, amely létezésünk igazsága. Ez minden vallást, így a kereszténységet is veszélyezteti.

Jakab apostol is levelében a hamis vallásosságra hívja fel a figyelmet, és így szól a keresztényekhez: „Legyetek megvalósítói az égnek s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg”. XVI. Benedek ennek érdekében Szűz Mária közbenjárásáért fohászokodott, és arra kérte, hogy mindenkit segítsen az Isten Szavának nyitott szívvel való meghallgatásában, ezáltal cselekedeteinket, választásainkat Isten tanítása szerint tudjuk végre hajtani.

Vatikáni Rádió, 2012.09.03.

Buzdulj föl és tarts bűnbánatot

XVI. Benedek pápa nyári pihenőidőszakának lezárultával ismét a Vatikánban, ezúttal a VI. Pál teremben került sor a szerdai általános kihallgatásra. A termet megtöltő zarándoksereknek a pápa az imának szentelt katekéziseinek keretében ezúttal a Jelenések könyvében olvasható fohászról tanított. Az Újszövetség utolsó könyve kapcsolatot teremt az olvasó és az Úr napján egybegyűlt keresztény közösség élő imájával.

A jelenések könyvének első része (Jel 1,4-3,22) bemutatja az imádkozó közösséget. Elsőként az olvasó köszönti az imára összegyűlteket: „Kegyelem nektek és békesség...” (Jel 1,4). Jézus Krisztus nevét hallva a közösség örömeinek ad hangot a következő szavakkal: „Ő szeretett minket, vérével megváltott bűneinktől és Istennek, Atyjának országává és papjaivá tett...” (Jel 1,5b-6). A hívek ezáltal megszabadulva érzik magukat bűneiktől és dicsőítik Krisztust. A Jelenések könyvének első része arra tanít bennünket, hogy imánk elsősorban a minket megszólító és hozzánk beszélő Isten meghallgatása legyen, továbbá dicsőítés szeretetért, Jézus Krisztusért, aki erőt, reményt és üdvösséget hozott nekünk.

Ezt követően az olvasó arra hívja a közösséget, hogy fogadja be Krisztust életébe, amelyre a hívek „igennel” válaszolnak és kifejezik akarataikat arra, hogy Krisztus tanítványaiként éljenek. Isten választ ad erre: „Én az Alfa és az Omega vagyok, (a kezdet és a vég), mondja Isten, az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő: a Mindenható” (Jel 1,8). Isten mindig jelen volt és jelen lesz, amelyre ígéretet tesz. A keresztény közösség itt arra hívja fel figyelmünket, hogy a kitarató ima felébreszti bennünk az Úr jelenlétének értelmét életünkben, amely támogatást nyújt nekünk, vezet bennünket és reményt ad még a legsötétebb éjszaka idején is.

A közösség imájának második részében tovább mélyíti kapcsolatát Jézus Krisztussal: az Úr jelenvalóvá válik, cselekszik a hívek pedig hallgatják és befogadják Őt. János apostol megosztja egy élményét a közösséggel, amely Patmosz szigetén történt vele. Egy harsona hangon szóló szózatot hallott, amely üzenet volt a hét egyház számára. Ezt követően hét arany gyertyatartót látott, amelyek a liturgiában az imádkozó egyházat jelképezik. A gyertyatartók között az ember fiához hasonlót látott, aki főpapi ruhát viselt. Ezt követően a Feltámadt Krisztus jelent meg neki: „feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú” (Jel 1,14), amely Isten örökkévaló mivoltát és a feltámadást jelképezi. Majd pedig a lobogó tűz is megjelent Jánosnak, amely az Ószövetség szerint Isten az ember iránt érzett szeretetét szimbolizálja.

János apostol ebben a jelenetben az Úrral beszél, aki jobbát ráhelyezte és megbízta azzal, hogy továbbítsa üzenetét a hét egyház számára. Mi is Jézus barátai vagyunk, ami azt jelenti, hogy a feltámadt Krisztus eljövetele a barátságunkkal való találkozás pillanata lesz.

Végül a Jelenések könyvében szereplő ima harmadik részére tért ki. Jézus a hét egyháznak szóló üzenetét mondja el, amelyben elsőként az egyes egyházak életét érinti, amely majd az egész egyházra kiterjed. Jézus ezt mondja: „Tarts bűnbánatot” (Jel 2,5); „Ragaszkodj ahhoz, amid van” (Jel 3,11); „Buzdulj föl és tarts bűnbánatot!” (Jel 3,19). Az imádkozó egyház Jézus szavait befogadva átváltozik, amelyet a többi egyháznak is követnie kell megnyúlva a Szentlélek befogadására: „Akinék füle van hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak” (Jel 1,7). A közösség ezáltal buzdítást kap a bűnbánatra, a bűnbocsánatra, a szeretetben való növekedésre, az állhatatosságra.

A Jelenések könyve tehát egy imára összegyűlt közösséget állít elénk. Az imában ugyanis egyre inkább megérezhetjük Jézus jelenlétét közöttünk. Minél inkább elmélyülünk imánkban, annál inkább hasonlunk Hozzá, Aki ezáltal belép életünkbe, vezet minket, örömet és békét hoz nekünk.

Vatikáni Rádió, 2012. 09. 05.

Jelenések könyvének második része

XVI. Benedek pápa szeptember 12-én, szerdán a vatikáni VI. Pál teremben fogadta a világ zarándokait. Az imádságról szóló katekézis-sorozatában ez alkalommal a Jelenések könyvének második részéről tanított tovább folytatva az előző alkalommal tartott katekézisét. A Jelenések könyvének első részében az ima az egyházi életre irányul, míg a második részben az egész világra vonatkozik. Az egyházi közösség felfedezte meghívását az Isten országáért való együttműködésre Isten és Krisztus papjaiként, amely most megnyílik az emberek felé is. Itt kétféle viselkedésmód jelenik meg: az egyik a Krisztussal való szövetségre lépés, a másik pedig a gonosz által vezérelt élet, amely Isten országa ellen működik. A közösségnek fel kell ismernie a történelem eseményeit és hittel együtt kell működnie Isten országának építéséért, amely kapcsolatban áll az imával.

A Jelenések könyvét olvasva három szimbólumra figyelhetünk fel, amelyek kiindulópontot jelentenek a történelem eseményeinek olvasatához. Az első ilyen jelkép a trón és a rajta ülő Mindenható Isten (vö. Jel 4,1-3), aki közel jött az emberhez és szövetségre lépett vele. A második szimbólum a könyv, amelyben meg van írva Isten örök terve. Ez hét pecséttel van lezárva és senki nem képes arra, hogy elolvassa. Csak egyvalaki tudja felnyitni a könyvet és megvilágosítani azt. Itt jelenik meg a harmadik jelkép, Krisztus, az áldozati bárány. A meghalt és feltámadt Krisztus az, aki felnyitja a pecsétet és feltárja Isten örök tervét, a történelem valódi értelmét.

Mit jelentenek nekünk ezek a szimbólumok?

Emlékeztetnek bennünket arra az útra, amely által lehetővé válik számunkra életünk és a történelem eseményeinek megértése. A Krisztussal való kitartó kapcsolatunkban felemeljük tekintetünket az Égre, Isten felé megnyitva szívünket és elménket a személyes és a közösségi ima által. Így a dolgokat új szemszögből tudjuk vizsgálni és igaz módon tudjuk befogadni őket. Az ima olyan, mint egy nyitott ablak, amelyen keresztül tekintetünket Isten felé fordíthatjuk és hagyjuk, hogy akarata megvilágosítsa földi életünk útját.

A Jelenések könyvében választ találhatunk arra, hogy milyen módon vezeti az Úr a keresztény közösséget a történelem eseményeinek mélyebb olvasata során. Elsőként arra hív, hogy a jelent vizsgálja meg. A Bárány felnyitja az első négy pecsétet és az Egyház meglátja azt a világot, amelyben él. Számos negatív dolog jelenik meg, amelyet az ember hajt végre: az erőszak, amely a hatalomvágyból fakad, vagy az igazságtalanság, amely a szabályok figyelmen kívül hagyása miatt alakul ki. Ezek mellett jelen vannak azok a rossz dolgok,

amelyek az embert érintik: a halál, az éhezés, a betegség. Ezen szörnyűségek láttán azonban a közösség arra hivatott, hogy sose veszítse el a reményt, és higgyen abban, hogy a gonosz erői felett Isten mindenható ereje győzedelmeskedik. A Bárány által felnyitott első pecsét pontosan ezt az üzenetet tartalmazza: „Egy fehér lovat pillantottam meg. A rajta ülőnek kezije volt. Koronát nyújtottak neki, és ő diadalmasan kivonult, hogy győzelmet arasson” (Jel 6,2).

A Jelenések könyve azt sugallja számunkra, hogy az ima által egyre növekszik bennünk a világosság és a remény, arra hív bennünket, hogy ne engedjük a rosszat győzedelmeskedni, és tekintetünket a feltámadt Krisztusra szegezzük, aki győzelmének részesévé tesz minket. Az Egyház nem zárkózik be, hanem bátran szembe néz a nehézségekkel tudva azt, hogy a rossz felett a jó győzedelmeskedik. Elsősorban az ima által fedezhetjük fel Isten jeleit, jelenlétét és működését a világban és saját magunkban, amely reménységet sugároz és jelzi, hogy a valódi győzelem Istené.

Biztosnak kell lennünk abban, hogy nincsenek haszontalan, felületes imák, a fohászok közül egyetlen sem vész kárba, hanem mindig válaszra találnak ugyanis Isten a Szeretet és a végtelen irgalom. Sok esetben a rossz láttán úgy érezzük, hogy nincs mit tenni. Ekkor az ima a leghatékonyabb eszköz, amely megerősíti mindennapi tevékenységünket is a jócselekedetekben.

A Jelenések könyve, még a jelképek bonyolult összetétele ellenére is, egy nagyon gazdag imára hív bennünket, amelynek során hallgatjuk, dicsőítjük és szemléljük az Urat és bűneink bocsánatát kérjük. Ez egy nagy liturgikus közösségi fohász, továbbá meghívás az Eucharisztia átváltoztató erejének felismerésére.

Vatikáni Rádió, 2012.09.12.

Istenben nyoma sincs a büszkeségnek

A vasárnapi evangéliumi szakaszhoz fűzve elmélkedését XVI. Benedek pápa hangsúlyozta: az Úr azt kéri tőlünk, hogy legyünk alázatosak és küzdjük le a bennünk gyökerező gőgöt.

A vasárnapi evangéliumi szakaszt elemezve a pápa utalt arra a nagy belső, lelki távolságra, amely Jézus és tanítványai között nyilvánvalóan megmutatkozott. Azt mondhatnánk, hogy „különböző hullámhosszra” voltak hangolva, ezért a tanítványok egyáltalán nem, vagy csak nagyon felületesen értették meg a Mester beszédeit.

Péter apostol, miután kinyilvánította Jézusba vetett hitét, szemrehányást tett az Úrnak, mert megjövedölte szenvedését, azt, hogy „elvetik és megölik”. A lelki távolságnak egyéb jelei is vannak, amelyek arra emlékeztetnek, hogy Isten logikája mindig magasabb rendű a miénkhez képest. Az Úr követése tehát azt igényli, hogy szüntelenül megtérjünk, változtassunk felfogásunkon és életmódunkon, nyissuk meg szívünket szavának, hagyjuk, hogy megvilágítsa és átalakítsa legbensőbb énünket.

Kulcsfontosságú különbség Isten és az ember között a büszkeség. Istenben nyoma sincs a büszkeségnek, mert Ő maga a teljesség; maradéktalanul arra irányul, hogy szeressen és életet adjon. Bennünk, emberekben, viszont a büszkeség bensőnkben gyökerezik; szüntelen éberséget és megtisztulást kíván.

Mi, akik kicsik vagyunk, arra vágyunk, hogy nagyok látszódjunk és elsők legyünk. Isten, aki valóban nagy, nem fél attól, hogy lealacsonyítsa magát és utolsóvá legyen. Fohászodjunk Szűz Máriához, aki tökéletesen Istenre hangozta magát.

Vatikáni Rádió, 2012.09.24.

A liturgiában a keresztények Istennel találkoznak

Az egyre mélyebb és valódibb imádkozásra vezető utat Jézus példáját követve lehet elsajátítani, ugyanis csakis Krisztusban válik képessé az ember arra, hogy egyesüljön Istennel hasonlóan egy atya és fiú kapcsolatához. Csakis Krisztus által tudunk teljes igazsággal Istenhez fordulni és „Abbá”-nak, Atyának szólítani Őt – kezdte tanítását Benedek pápa.

Az Istennel való személyes kapcsolatunk elmélyítése érdekében a Szentlélekhez fordulhatunk, ugyanis Szent Pál szavai szerint „gyöngeségünkben segítségünkre van a Lélek, mert nem tudjuk hogyan imádkozunk helyesen” (Rm 8,26). Tegyük fel magunknak a kérdést: „Hogyan tudom hagyni, hogy a Szentlélek alakítson engem és ezáltal képessé váljak arra, hogy imádkozzak Istenhez? Melyik az az iskola, amely megtanít engem imádkozni és segítségemre van abban, hogy Istenhez tudjak fordulni?” Az első ilyen iskola Isten Szava, a Szentírás, amely folyamatos párbeszédet jelent Isten és ember között, és lehetővé teszi Isten egyre mélyebb megismerését.

A másik ilyen iskola, a liturgia, amely egy kivételes hely az Istennel való párbeszédre. Itt Isten szól hozzánk és várja válaszunkat. De mi is valójában a liturgia?

Eredeti értelmében a „liturgia” szó „nyilvános művet, a nép részéről ill. a nép javára végzett szolgálatot jelentett” (KEK 1069). A keresztény hagyományban a liturgia „ azt akarja jelenteni, hogy Isten népe részt vesz Isten művében” (KEK 1069). A II. vatikáni zsinat is emlékeztetett erre a szent liturgiáról szóló dokumentum vázlatának megvitatásakor, amelyet aztán 1963. december 4-én fogadtak el a zsinat első dokumentumaként.

Ez nem véletlenszerű. A liturgiában Istenhez fordulunk, hogy részt vállalhassunk művében. De mi is vajon Isten műve? „Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének e művét az Úr Krisztus teljesítette be főként áldott szenvedésének, a halálból való föltámadásának és dicsőséges mennybemenetelének húsvéti misztériumával...” (5. pont), majd pedig a zsinati dokumentum a liturgiát „Krisztus művének” definiálja (7. pont).

Krisztus az, aki üdvözíti a világot és az embert, az Ő halálának és feltámadásának misztériuma pedig az Egyház által Krisztus művében, a liturgiában, egész pontosan az Eucharisztia-áldozatban válik aktuálissá. Ezáltal jelenvalóvá válik Isten Fiának, a mi megváltónknak áldozata. Krisztus halálának és feltámadásának húsvéti misztériuma a zsinat liturgikus teológiájának középpontja.

Hogyan válik mindez valóra? „A szentségi ünneplés Isten gyermekeinek Atyjokkal való találkozása Krisztusban és a Szentlélekben; és ez a találkozás, mint párbeszéd fejeződik ki a cselekményeken és a szavakon keresztül” (KEK 1153). Ezért a valódi liturgia egyik alapfeltétele, hogy az az Istennel való ima és párbeszéd legyen. A liturgiában az Istennel folytatott beszélgetés egy alapvető eleme annak megegyezése, amit mondunk és amit a szívünkben hordozunk.

A liturgiában a „Sursum corda – Emeljük fel szívünket” meghívással készülhetünk fel erre. Szívünknek az Úrra kell tekintenie, aki közöttünk van! A Katolikus Egyház Katekizmusa így ír erről: „Krisztusnak és a Szentléleknek a küldése, ami az Egyház szentségi liturgiájában meghirdeti, jelenvalóvá teszi és közli az üdvösség misztériumát, folytatódik az imádkozó szívben. A lelkiélet mesterei néha a szívet az oltárhoz hasonlítják”. (KEK 2655). Csakis akkor tudjuk átélni a liturgiát, ha imádkozunk, ha szívünket Isten felé fordítjuk.

Isten megtanít bennünket a fohászra, ő maga adott nekünk szavakat az imához. Imádkozunk tehát az Úrhoz azért, hogy napról-napra jobban megértjük: a liturgia Isten és az ember cselekménye, ima, amely a Szentlélekből és magunkból fakad teljes mértékben az Atyának felajánlva azt egységben Isten Fiával, aki emberré lett.

Vatikáni Rádió, 2012.09.26.

Az életben vajon elegendő helyet biztosítok-e az imának?

XVI. Benedek pápa arra kérte a zárandókat, hogy tegyék fel maguknak a kérdést: „Az életben vajon elegendő helyet biztosítok-e az imának? A liturgikus imának, különösen is a szentmisének, milyen szerepe van az Istennel való kapcsolatomban?” E kérdésekkel a Szentatya rámutatott katekézisének fő témájára.

Az ima Isten fiainak élő kapcsolata Atyjukkal, továbbá Fiával, Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel. Az ima tehát az Istennel fenntartott kapcsolatunkat jelenti, amely megvilágítja az embertársakkal való kötelékeinket is – magyarázta Benedek pápa. Ez a szeretetközösség a Szentháromságos egy Istennel a keresztség által valósulhat meg, amellyel „Krisztussal egybenötünk”. Az Istennel való párbeszédet az Ő fiaiként is csakis Krisztusban tudjuk megvalósítani, és ezáltal „Abbának – Atyának” tudjuk hívni Őt. Tehát a Krisztussal való szeretetközösség által tudjuk megismerni Istent, mint Atyánkat. A keresztyén ember valódi önazonosságát Krisztusban fedezi fel!

De ne felejtjük el, hogy Krisztust, mint élő Személyt az Egyházban fedezhetjük fel és ismerhetjük meg. Az Egyház „Krisztus Teste”. Krisztusban rátalálni valódi identitásunkra azt jelenti, hogy szeretetközösségre lépünk vele. Ez az egység nem lekicsinyít bennünket, hanem ellenkezőleg, egy magasabb méltóság felé emel minket, Isten fiaivá válunk Krisztusban. Az imádság ennek tükrében pedig azt jelenti, hogy Istenhez emelkedünk saját lényünk egy fokozatos átalakulása által. Olyan ösvény ez, amely átváltoztat bennünket.

Hogyan tudok megtanulni imádkozni? Hogyan növekedhetek az imában?

Arra kell figyelniünk, amelyre Jézus tanított minket, vagyis a Miatyánkra. Tehát Istenhez, mint Atyához kell fordulnunk együtt fohászokodva másokkal, az Egyházzal elfogadva az Ő szavait, amelyek lassan-lassan egyre gazdagabb jelentéssel bírnak majd számunkra. Istennel azonban nem lehet imádkozni individualista módon. A liturgikus imában és a fohászban nem egyedüli emberként folytatunk párbeszédet, hanem az Egyház részeként vagyunk jelen. Tehát „én”-ünk helyett be kell lépnünk az Egyházba, amely „mi” vagyunk.

Ezt követően a Szentatya egy másik fontos aspektusra hívta fel a zárandók figyelmét: „Az Újszövetség liturgiájában minden liturgikus cselekmény, főleg az Eucharisztia és a szentségek ünneplése Krisztus és az Egyház találkozására” (KEK 1097). A liturgia egyetemességet jelent. A keresztyén liturgia a Feltámadt Krisztus kultusza, akinek karjai tárva vannak a kereszten, hogy mindenkit Isten végtelen szeretete öleljen át. Fontos, hogy minden keresztyén

az egyetemes közösség részesének érezze magát, amely menedéket és biztos alapot jelent emberi mivoltunk számára.

Krisztus emberré lett, eljött közénk, belépett a történelembe. Ez a jelenlét tovább él az Egyházban, Testében. A liturgia tehát nem a múltban történt események emlékezete, hanem Krisztus Húsvéti Misztériumának élő jelenléte, amely átjárja és egyesíti az időket és a tereket – mondta a pápa. Napról napra meg kell erősödnünk abban a meggyőződésünkben, hogy a liturgia Isten műve bennünk és velünk.

A legkisebb liturgikus szertartásban is jelen van az egész Egyház, ezért a liturgikus közösségben nincsenek „idegenek”. Minden egyes liturgikus szertartásban tehát részt vesz az egész Egyház, ég és föld, Isten és az emberek.

Az Egyház számos módon láthatóvá teszi önmagát: a szeretetszolgálat, a missziók, és az apostolkodás által. Viszont az a hely, ahol valóban megtapasztaljuk, hogy mi az Egyház, az a liturgia. A liturgikus cselekményben hisszük, hogy Isten eljön közénk és találkozhatunk vele, és szinte kézzel foghatjuk Őt. Kérjük tehát az Urat, hogy napról napra egyre jobban meg tudjuk élni a szent liturgiát Istenre irányítva tekintetünket.

Vatikáni Rádió, 2012.10.03.

A II. vatikáni zsinat irányítóként utat mutat az Egyháznak

Boldog II. János Pál pápa a harmadik évezred küszöbén a zsinatot kegyelmi ajándéknak nevezte, amely az Egyház számára egyfajta irányítót jelent az új évszázad során.

XVI. Benedek pápa visszaemlékezett arra, hogy a zsinat idején fiatal fundamentális teológia professzor volt a bonni egyetemen. Az akkori kölni érsek, Josef Frings bíboros döntött úgy, hogy tanácsadóként magával viszi Rómába őt. Benedek pápa elmondta, hogy egyedülálló élmény volt számára a zsinat időszaka: egy élő Egyházzal találkozott, ahol közel háromezer zsinati atya gyűlt össze Péter utódának vezetésével, hogy a „Szentlélek iskoláját” járja, aki a zsinat valódi „motorja” volt. Az Egyház egyetemes mivolta szinte „érinthetővé” vált küldetése teljesítésének, vagyis az Evangélium hirdetésének e csodálatos pillanatában.

A Szentatya ezt követően felidézte az egyháztörténelem nagy zsinatait és annak döntéseit hangsúlyozva, hogy ezeket a nagy egyházi gyűléseket mindig a hit alapvető tanításainak meghatározása, leszögezése érdekében hívták

össze. A II. vatikáni zsinat idején nem voltak különösebb problémák, hitbéli tévedések, ezért is volt meglepetésszerű 1959. január 25-én a római Falakon kívüli Szent Pál bazilikában összegyűlt bíborosoknak Boldog XXIII. János pápa bejelentése, miszerint zsinatot kíván összehívni. Indítéka a következő volt: a hitnek megújult módon kell szólnia a hívekhez megtartva örökérvényű tanítását bármiféle kompromisszum vagy megalkuvás nélkül.

A pápa azt akarta, hogy az Egyház elmélkedjen a hitről, az igazságról, amelyek vezetnek útján. Fontos volt az Egyház és a modern világ közötti kapcsolat új értelmezése és meghatározása a világ számára, amely egyre inkább eltávolodott Istentől. A zsinat központi témája tehát Isten kérdése volt, aki valóban létezik, él és végtelenül jó. Ő a mi Teremtőnk, igazságunk, boldogságunk, olyannyira, hogy amikor az ember tekintetét Istenre szegezi és szívét megnyitja az elmélkedés során, lelkének legteljesebb és legméltóbb cselekedetét hajtja végre.

Látjuk jól, hogy korunkat továbbra is az Istenről való megfélekedés és siketség jellemzi. Tanulnunk kell a zsinat adta legalapvetőbb leckéből, abból, hogy a kereszténység az Istenbe vetett hitet jelenti, továbbá a Krisztussal való személyes és közösségi találkozón alapul, aki utat mutat életünk során. Minden más ennek következménye. Ha nincs hit, minden, ami alapvetően fontos összeomlik, mert az ember elveszíti méltóságát. A zsinat arra emlékeztet minket, hogy az Egyház feladata Isten szeretetének, tanításának továbbadása az isteni meghívás meghallgatása és befogadása érdekében, amely teljes boldogságunkat jelenti.

A Szentatya ezt követően felidézte a zsinat négy konstitúcióját: a Sacrosanctum Concilium a liturgiáról, a Lumen Gentium az Egyházzal, a Dei Verbum az isteni kinyilatkoztatásról, és a Gaudium et Spes az Egyházzal a jelen világban.

A II. vatikáni zsinat felhívás volt hitünk szépségeinek újbóli felfedezésére és megismerésére az Úrral való mélyebb kapcsolatunk és keresztény küldetésünk megélése érdekében. Szűz Mária, Krisztus és az Egyház Anyja segítsen megvalósítani a zsinati atyák céljait, azt, hogy mindenki megismerhesse az Evangéliumot és találkozni tudjon Jézus Krisztussal, aki az út, az igazság és az élet.

Vatikáni Rádió, 2012. 10. 10.

Jézus helye a templomban

Gyakran gondolkodom el azon, hogy hol is van Jézus helye nem csak az életben, a napi küzdelmeim során, de a templomban is. A kettőnek van egymást támogató, illetve egymást gyengítő hatása – tudat alatt mindenképpen.

A templomokba általában a nagykapun, a szentéllyel szemben lépünk be. Ez teljesen helyén való, hiszen így tárul elénk azonnal az egész templom, annak minden szépségével, magasztosságával. És az is természetes, hogy az ember szeme a középpont felé irányul először. Templomaink természetes középpontja a szentély, és annak is a közepe, ahol a főoltár van, vagy szokott lenni.

Olyan szép volt még gyermekkoromban, hogy akármelyik templomba léptem be, a szentély középpontjában a főoltár volt, annak középpontjában a tabernákulummal, melyben a zárt ajtók mögött várt mindig, minden nap, éjjel-nappal Jézus Krisztus mindenkit az Oltáriszentségben. Ez ma már nem jellemző. Ha netán a főoltár és a tabernákulum még ott is lett hagyva a templom és egyben a szentély középpontjában, Jézus Krisztus már vagy a szentély oldalában, vagy az oldalhajóban várja a híveket az ott kialakított szentségtartóban.

A Váci Egyházmegyei Eucharisztikus Kongresszuson Gellért Ottó atya elmélkedett a 2012-es Dublini Világkongresszus jelszaváról, mely így hangzott: „Az Oltáriszentség közösség Krisztussal, közösség egymással”. Ezen elmélkedve mondta el, hogy véleménye szerint az egyik legnagyobb probléma Egyházunkban az, hogy a mottóban felállított helyes sorrendet a II. Vatikáni Zsinatot követően felcseréltük, megfordítottuk. A „közösség egymással” került előtérbe a „közösség Krisztussal” helyett.

Ezt érzem a templomaink kialakításánál is. Ma templomainkban már teljesen jellemzően nem Krisztus van a középpontban, hanem a pap fotelja és az abban elhelyezkedő pap. Így valósul meg – protestáns mintára – a közösség egymással, hiszen így körülüljük az oltárt, az asztalt, a pap az egyik oldalán, mi a másik oldalán. És a szentmise végefelé még ennek nyomatókos hangsúlyt is adunk némely esetben, amikor kéz a kézben „körül álljuk” az Úr asztalát.

Tehát azáltal, hogy templomaink átalakítottak valakik irányelvei szerint (néhány helyen a nép vagy a műemlékvédelem nem engedte a főoltár lebontását), annak köszönhetően Krisztus kiszorult a templom középpontjából, mára egy kis túlzással csak az oldalhajóban megtűrtté vált igen sok templomban, amely természetesen a Krisztus központú hitet tudat alatt rombolja a hívek lelkében.

Érdekes ez a tendencia mellé odatenni azt a friss, 2013. július 29-i hírt, mely szerint az Immaculata Ferences Kongregációt a Szentszék biztosi felügyelet

alá helyezte, és egyben Róma megtiltotta a háttal misézést a Kongregációban. Ez a Kongregáció a világban 60 házzal, 50 kolostorral rendelkezik, számtalan elhagyott kolostort és házat népesítettek be újból, dinamikusan fejlődik napjainkban is, 800 szerzetessel és apácával, akik közül 200-an Isten papjai. Ebben a kongregációban eddig ismeretlen volt a szembe misézés. A tradíciókat folytatva éltek, éltek életüket, melyből merítkezve komoly missziós tevékenységet tudtak, tudnak folytatni. Most nehéz helyzetbe kerültek, hiszen a közel kétezer éves egyházi hagyományt – „a pap vezetésével mindenki Krisztus felé fordul” gyakorlatát, melyet háttal misézésnek szoktunk emlegetni – abba kell hagyniuk, és a modern változat szerint kötelesek a szentmisét bemutatni.

Érdekes volt egy 10 éve Esztergomban végzett és felszentelt pappal lezajlott beszélgetésben hallani arról, hogy a teológia hat éve alatt nem láttak egyetlen vezető papot a Tabernákulum előtt térdelni, egyszer sem szerveztek nekik a hat év alatt szentségimádást, és amikor a dogmatikában a Mariológia fejezethez érkeztek, a tanár javaslatára átugrották azt, a következő fejezettel folytatták tanulmányaikat.

Felmerül a kérdés az emberben ennek a tendenciának láttán, hogy valóban Krisztus útján halad-e Egyházunk? Mindenesetre azt biztosan leszögezhetjük, hogy Krisztus szava igaz, Egyházán nem fog erőt venni a Sátán! Itt már csak az a kérdés, hogy milyen létszámú lesz az Egyháznak az a része, mely a legvégsőkig kitart az Oltáriszentség egyre nagyobb tisztelete és a Szűzanya folyamatosan megújuló tisztelete mellett. Mert ez a két pont nem csak Don Bosco látomásában, de a napi gyakorlatban, a mi hitéletünkben is az iránytű kell, hogy legyen.

Tartsunk ki az Oltáriszentség és a Szűzanya tisztelete mellett folyamatos imádságban és alkalmankénti böjti felajánlásban, és akkor meg tudjuk őrizni Krisztus-hitünket! Ezt adja meg minél többünknek Krisztus és az ő boldogságos Édesanyja! Ámen.

Jánossy Gábor

A gazdagság nem tesz boldoggá a földön, és nem juttat el az örök boldogságra sem

A vasárnapi evangéliumi szakasz a „gazdag ifjúról” szól, aki külsőleg megtartja Isten minden parancsát, de még nem találta meg az igazi boldogságot. Ezért megkérdezi Jézust: mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet?

Egyrészt, mint mindenkit, őt is vonzza az élet teljessége, másrészt, miután hozzászokott gazdagságához, azt gondolja, hogy az örök életet is meg lehet valamiképpen „vásárolni”, talán valamilyen különleges parancsolat megtartásával.

Jézus megérti az ifjú legmélyebb elvárásait és szeretettel telve, Isten tekintetével néz rá. Azonban azt is megérti, hogy mi a gyenge pontja az ifjúnak: éppen az, hogy ragaszkodik nagy vagyonához; ezért azt javasolja neki, hogy adja oda mindenét a szegényeknek, hogy kincse, vagyis szíve, ne a földön, hanem a mennyekben legyen. Jézus hozzáteszi: „Jöjj és kövess engem!” (vö. Mk 10,22). Az ifjú azonban, ahelyett, hogy örömmel befogadná Jézus hívását, „leverten” távozik, mert nem képes arra, hogy elszakadjon földi kincseitől, amelyek soha nem teszik boldoggá és az örök életet sem nyerik el számára.

Jézus azt tanítja, hogy a gazdagok számára nagyon nehéz, ugyanakkor nem lehetetlen bejutni Isten országába. Isten ugyanis meghódíthatja egy nagyon gazdag ember szívét és szolidaritásra ösztönözheti, arra, hogy ossza meg vagyonát a szükségét szenvedőkkel, a szegényekkel, követve az ajándékozás logikáját.

Az Egyház története tele van olyan gazdagokkal, akik javaikat evangéliumi módon használták fel, eljutva az életszentség legmagasabb fokára. XVI. Benedek pápa Assisi Szent Ferenc, Árpádházi Szent Erzsébet és Borromei Szent Károly példájára mutatott rá, majd Alexandriai Szent Kelemen idézte. „Ez az evangéliumi példabeszéd intse a gazdagokat arra, hogy törődjenek lelkük üdvösségével. Ne éljenek úgy, mint ha már el lennének ítélve, ne pazarolják el gazdagságukat, ne tekintsék azt gonosznak vagy életellenesnek, hanem használják fel úgy vagyonukat, hogy ezáltal megszerezzék az örök életet”.

Vatikáni Rádió, 2012.10.15.

Új katekézis-sorozat a Hit éve alkalmából

XVI. Benedek pápa október 17-én, szerdán délelőtt a Szent Péter téren megtartott általános kihallgatáson a Hit éve megnyitása alkalmából új katekézis-sorozatot kezdett. A teret megtöltő zarándoksereghez szólva azt is elmondta, hogy ezzel megszakítja az imának szentelt tanításainak sorát. A Hit évét „Porta Fidei” k. apostoli levelével hirdette meg annak érdekében, hogy az Egyház megújítsa Jézus Krisztusba vetett hitének örömét, hogy új örömmel járja az Úr

által kijelölt utat és konkrét tanúságot tegyen a hit átváltoztató erejéről a világban – kezdte tanítását a Szentatyá.

A II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulója fontos alkalmat jelent az Istenhez való visszatérésre, a hit elmélyítésére, az Egyházhoz való tartozás kötelékének megerősítésére. Az Egyház az Evangélium hirdetése, a Szentségek ünneplése és a szeretetszolgálat által a Krisztussal való találkozásra és az Ő megismerésére vezeti az embert. A találkozás nem egy ideállal, egy élettervvel valósul meg, hanem egy élő Személlyel, aki teljes mértékben, mélyen átalakít minket megmutatva számunkra valódi önazonosságunkat, mint Isten fiai. A Krisztussal való találkozás megújítja emberi kapcsolatainkat egyre szolidárisabbá, testvéribbé téve azokat a szeretet logikája szerint. Az Úrban való hit tehát kihát egész életünkre és egész lényünkre, a hit által minden megváltozik és felfedezzük az égi Haza felé vezető úton zárandok mivoltunkat.

A Hit éve során a katekézisek alkalmával a hit megerősítésének, a hit öröme felfedezésének útját fogjuk majd járni felfedezve azt, hogy a hit az élet lelke. Az emberi élet teljessége a szeretetben rejlik, a keresztény hit pedig nem korlátozza, hanem humanizálja az életet, teljes mértékben emberivé teszi azt.

Isten misztériuma mindig túllépi majd elképzeléseinket, következtetéseinket, viszont tudjuk, hogy a kinyilatkoztatással Isten saját magáról beszél és megnyílik számunkra. A hit csodája pedig az, hogy Isten, Aki a Szeretet, képessé tesz minket Szavának felismerésére, meghallgatására, befogadására. Szent Pál így ír erről: „Szüntelenül hálát adunk Istennek, hogy az Isten tőlünk hallott Igéjét nem emberi tanításként fogadtátok, hanem – amint valóban az – Isten igéjeként, amely bennetek, hívőkben munkálkodik” (1Tessz 2,13).

Isten emberré lett Fia megtestesülése által, Jeruzsálemből pedig az üdvösség Evangéliuma elterjedt a Föld végső határáig. Az Egyház egy szilárd és új remény hordozójává vált: a keresztre feszített és feltámadt Názáreti Jézus, a világ megváltója, aki az Atya jobbán ül, élők és holtak bírója. Ez a kerygma, a hit központi és töretlen üzenete. Viszont fontos megtartani amire Szent Pál is felhívja a figyelmet: „Általa üdvösségre is juttok, ha megtartjátok úgy, amint hirdettem nektek. Különbösen hiába letettek volna hívők” (1Kor 15,2).

De vajon mi a hit alapvető szóbeli formulája?

A válasz egyszerű: a Hiszekegy. Ma szükség van arra, hogy a Credo szavaival megvallottak ismertebbek, érthetőbbek és valóban imádságosak legyenek, mert a Hiszekegyben a keresztény ember erkölcsi élete is benne rejlik. Nem véletlen tehát, hogy Boldog II. János Pál azt kívánta, hogy a Katolikus Egyház Katekizmusának a Credo legyen az alapja.

A mai erősen szekularizálódó világ nagy hatást gyakorol az emberek mentalitására. Az életet könnyedén veszik anélkül, hogy határozott elképzeléseik lennének. Ez különösen is érinti a fiatal nemzedékeket, akik nem kapnak megfelelő nevelést az igazság keresésére, a lét értelmének fűrkészésére. A relativizmus bizonytalanságot eredményez, az emberi kapcsolatok felbomlásához vezet és egy felelősségvállalás nélküli létet mozdít elő. A keresztények közül sokan nem ismerik hitük központi tanítását, lényegét, amely teret enged a szinkretizmusnak, a vallási relativizmusnak. Ezzel ellentétben vissza kell térnünk Istenhez, újból fel kell fedezni az Evangéliumot és üzenetét be kell engednünk életünkbe.

Vatikáni Rádió, 2012.10.17.

Isten szól hozzánk

„Az Úr megjelent Ábrahámnak Mamre terebintjénél, amikor a meleg napszakban sátra bejaratánál ült. Fölemelte szemét és íme, három férfi állt előtte. Mihelyt meglátta őket, sátra bejaratától eléjük sietett, földig meghajolt... »A jövő évben ez idő tájt visszajövök, akkorra Sárának már fia lesz.«” (Ter 18,1-10a)

Ez az olvasmány elvileg egy egyszerű kis eseményről szól. Ábrahám észreveszi a közeledőket, megvendégeli őket, és azok válaszul gyermek születésének örömhírét közlik vele.

Számomra külön említésre méltó az a cselekmény, hogy nemcsak hogy észrevette őket, és eléjük sietve köszöntötte őket, hanem földig meghajolt előttük. A Szentírás így is kezdi a mondatot, hogy az Úr megjelent Ábrahámnak... Ábrahám olyan Istenre hagyatkozó lelkülettel élt, hogy megkapta azt az ajándékot, hogy az Úr meglátogatta – nyilván két angyal kíséretében. Ábrahám az emberi alakok mögé látott, meglátta, hogy ők nem emberek, hanem emberi alakban megjelent égi személyek. Mégis ugyanúgy ettek az elkészített ételből, mint Jézus is evett a halból feltámadása után.

Felmerül bennem a kérdés – magam felé is irányulva –, hogy vajon hasonló esetben felismerném-e, hogy Isten küldöttjéről van szó? Az Ő és Újszövetség igazán hívő emberei mindig is nyitottak voltak Isten váratlan, szép jeleire. Milyen szép az, amikor Zakariás megkapja a hírt, hogy Keresztelő János apja lesz, és megnémul. A Szentírás azt írja, hogy a nép látva, hogy megnémult, rögtön megértette, hogy jelenése volt...

Mi, most ebben a felvilágosodott világban vajon rögtön megértenénk? Az a gyanúm, hogy nem. Pedig az Újszövetség nagy emberei, szentjei is igen

sokszor részesülhetek valamilyen hasonló élményben. Ebben nincs törés az Ó és Új szövetség között. Itt bennünk van a törés, melyet a felvilágosodás hozott el. A kérdés ott merül fel, hogy tudok-e elég alázatosan Isten felé fordulni, Istenre hagyatkozni, hogy alkalmas időben meghalljam megszólítását?

Isten ma is szól hozzánk! Természetesen ma sem mindenkire. Akkor is Ábrahám elfogadta, elhitte az ígéretet is, Sára azonban kinevette őket... A kinevetők, vagy az elfogadók közé akarok-e tartozni? Akarom-e szívemet mindig nyitottan tartani Isten váratlan érkezéséhez. Természetesen az is lehet, hogy nem személyesen, isteni küldöttön keresztül ad jeleket az Isten, lehet, hogy embertársam szavain, cselekedetein keresztül üzen nekem, ha szükségét látja. És nekem erre nyitottnak kellene lennem, hogy észrevegyem azt, és hálát tudjak adni érte Istennek. De ehhez folyamatos imádságos lelkületben kell élnem.

Ugyanennek a gondolatnak a másik oldala, hogy én nyitott vagyok-e anynyira, hogy rajtam keresztül tudjon Jézus „üzenni” embertársaimnak? Nyitott tudok-e lenni annyira, hogy Jézus „bábfigurája” lehessen ebben a világban?

Imádkozzunk, hogy egyrészt meg tudjuk hallani Isten „hangját”, másrészt közvetíteni tudjuk Istent embertársaink felé minél gyakrabban!

Jánosy Gábor

A hit Isten ajándéka és az ember szabad választása

XVI. Benedek pápa a következő kérdéseket tette fel: Mi is a hit? Van-e értelme a hitnek a mai világban, amelyben a tudomány és a technika néhány évvel ezelőtt még elképzelhetetlen horizontokat nyitott meg? Mit jelent ma hinni?

Ma ugyanis nagy szükség van a hitre való nevelés megújulására, amely magába foglalja a hitigazságokat és az üdvösségtörténetet. Mindenekelőtt azonban a hitnek Jézus Krisztusban az Istennel való találkozásból kell megszületnie, az iránta érzett szeretetből, a Benne való bizalomból, amely az egész életet áthatja.

Manapság egy egyre növekvő spirituális sivatag veszi körül az embert, néha úgy érezzük, hogy a világ nem halad egy testvériesebb, békésebb közösség építése felé. Az ember nem vált szabadabbá, humánusabbá sem, ugyanúgy tovább él az erőszak, az igazságtalanság, az egymás kizsákmányolása. Egy bizonyos kultúra arra nevelt, hogy csakis a konkrét dolgok horizontjain éljünk, abban higgyünk, amit látunk és megérintünk. Egyre növekszik azok száma is, akik céltalanul élnek, akik többre vágnak és valami mást keresnek. Felteszik

a kérdést: Mi értelme van az életnek? Van-e jövője az embernek, a fiataloknak, a következő generációknak? Mi vár a halál óráján?

A tudományos ismeretek, a számítások és minden, ami ezzel jár önmagában nem elegendő az ember számára. Nemcsak kenyérre van szükségünk, hanem szeretetre, reményre, biztos alapra, amely a nehézségek, a mindennapi problémák idején is biztos talajt jelent számunkra. A hit pontosan ezt adja meg nekünk! A hit azt jelenti, hogy bizalommal vagyunk Isten iránt, aki egy másfajta biztonságot ad nekünk. Isten kinyilvánította az ember iránt érzett végtelen szeretetét a Názáreti Jézus keresztje által. A hit az Isten szeretetében való bizalmat jelenti, amely nem szűnik meg sohasem, és az üdvösség által képes a szolgaság minden formáját átváltoztatni. A hit általi üdvözülés lehetősége Isten adománya, amelyet minden embernek felajánl.

Az Úr arra hív bennünket, hogy hirdessük Evangéliumát a világban és tegyünk tanúságot hitünkről. Soha ne bátortalanodjunk el visszautasítás esetén sem. Hitünk megmutatja ugyanis, hogy létezik az a termőtalaj, amelyben Isten Szavának magja az igazságosság, a béke, a szeretet, az új emberiség, az üdvösség gyümölcseit hozza. Az Egyház történelme a nehézségek ellenére is megmutatja nekünk, hogy létezik ez a termékeny talaj, a jó mag, amely bő termést hoz.

A élő Isten befogadására a Szentlélek tesz képessé, amely a keresztségen át vezet. A Keresztség szentsége által Isten fiaivá válunk Krisztusban, ezáltal belépünk a hívek közösségébe. A hithez azonban a mi döntésünk is szükséges. Ha szívünk igent mond Istenre, akkor életünk megváltozik, újjá lesz, öröm- és reménytelivé válik. Korunknak olyan keresztényekre van szüksége, akik erősen kötődnek Krisztushoz, akik nyitott könyvként tesznek tanúságot Isten által átváltoztatott új életükről a világban.

Vatikáni Rádió, 2012. 10. 24.

A hitet az Egyházban és az Egyházzal kell megélni

A hitnek van személyes, egyéni jellemzője? Csakis egyedül rám tartozik? A hitemet egyedül élem meg?

Válaszként XVI. Benedek pápa a következőket mondta: A hit és az arra irányuló cselekedetek elsődlegesen személyes dolgok, amelyek az ember belső lelki életének legmélyén történnek. Ezáltal nagy változás áll be az ember életében, személyes megtérésen megy keresztül, létezése irányt vált.

A keresztelekor három kérdést tesz fel a pap a hit megvallására: Hiszel a Mindenható Atyában? Hiszel Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában? Hiszel a Szentlélekben? A válasz egyszerű: Hiszek. Hitem azonban nem saját munkám eredménye, hanem egy kapcsolat, egy párbeszéd gyümölcse, amelyben megvalósul a meghallgatás, a befogadás, a válaszadás. A Jézussal való beszélgetés segít kilépni önmagunkból annak érdekében, hogy meg tudjunk nyílni az Atya Isten szeretetére. Olyan ez, mint egyfajta újjászületés, amelyben felfedezem magamat Jézushoz és mindazokhoz kötődve, akik ezen az úton járnak. Ez a születés a keresztséggel veszi kezdetét, és aztán egész életen át folytatódik.

A hitet azonban nem lehet a Jézussal való személyes párbeszédre építeni, az ugyanis Isten ajándéka egy hívó közösség által, amely maga az Egyház. A hit ezáltal beilleszti az embert a hívek csoportjába, egy közösségbe, amely Isten végtelen szeretetében gyökerezik és, amely az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, vagyis a Szentháromságos Szeretettel való szeretetközösséget jelent. Hitünk akkor valóban személyes, ha egyben közösségi is.

A vasárnapi szentmisén a „Hiszekegy” elimádkozásakor megvalljuk egyénilig és közösségi szinten is az Egyház hitét. A Katolikus Egyház Katekizmusa így tanít erről: „A hit cselekedete feltételezi az Egyházat. Az Egyház hite megelőzi, nemzi, hordozza és táplálja a mi hitünket. Az Egyház minden hívő anyja. Senki sem szólíthatja Istent Atyjának, ha nem tekinti az Egyházat Anyjának” (KEK 181). Ennek értelmében tehát a hit az Egyházban születik meg, oda vezet és benne él.

A keresztyénység kezdetén, amikor a Szentlélek leszállt a tanítványokra Pünkösdkor, a születő Egyház erőt kapott a Feltámadt Úrtól való küldetés teljesítésére, vagyis az Evangélium hirdetésére és arra, hogy az embereket Jézushoz vezesse. Az apostolok minden félelmet legyőzve és a Szentlélek ereje által hirdetni kezdték az Evangéliumot, mindazt, aminek szemtanúi voltak. Az Egyház a Feltámadt Krisztus üzenetét hirdeti, olyan közösség, amely Jézus áldozati vérének köszönhetően egy új szövetség, társadalmi csoportok vagy etnikai különbségek figyelembe vétele nélkül. Katolikus nép, amely egyetemesen nyitott az embertársak befogadására legyőzve bármiféle akadályt. Szent Pál szavaival: „Itt már nincs görög vagy zsidó, körülmetélt vagy körülmetéletlen, barbár vagy szittyá, rabszolga vagy szabad, hanem minden és mindenben Krisztus” (Kol 3,11).

Az Egyház a kezdetek óta a hit és annak átadásának helye. Az a hely, ahol a keresztségkor Krisztus halálának és feltámadásának Húsvéti Misztériumában elmélyedtünk, amely megszabadít minket a bűn börtönétől, szabadságot ad

nekünk és bevezet bennünket a Szentháromságos Egy Isten szeretetközösségébe. Ezzel egyidőben embertársainkkal is egy közösségbe kerültünk. A hit Isten ajándéka, amelyet az Egyház hagyományoz évszázadról évszázadra. Ezáltal biztosítva vagyunk arról, hogy Krisztus eredeti üzenetében hiszünk. A szentekhez hasonlóan mindazok, akik a Krisztusban megélt hit szerint élnek arra hivatottak, hogy példát mutassanak másoknak, és elvezessék őket Istenhez.

Szükségünk van tehát az Egyházra ahhoz, hogy biztosak legyünk hitünkben és együtt tapasztaljuk meg Isten ajándékait: Szavában, a Szentségekben, a kegyelem támaszában és a szeretetről való tanúságtételben. A hit arra hív, hogy Isten népéhez, az Egyházhoz tartozzunk, amely a szeretet és Isten szeretetközösségének hirdetője a világban.

Vatikáni Rádió, 2012. 10. 31.

Felfelé növekszik

Egy szentbeszédben hallottam nemrégiben azt a gondolatot, hogy milyen érdekes az a közismert helyzet, hogy a növények mindig felfelé növekednek. Ez különösen látványos a fenyőknél (legalábbis a lucfenyőnél, illetve az ahhoz hasonlóknál). Egyszerűen kódolva van bennük a felfelé, az ég felé növekedés.

És ha belegondolunk, hogy miért is növekednek felfelé, hamar megállapíthatjuk, hogy azért, mert a minden nap felkelő Napunk adja a fényt, mely felé törekednek. A mi Felkelő Napunk pedig maga Jézus Krisztus, a Szentháromságos egy Isten Fia. De egyben a természetet megalkotó Mennyei Atya gondoskodó szeretete is benne van ebben, hiszen ő nem csak megalkotta ezt a minket körülvevő, körül ölelő csodálatos természetet, hanem azt nap mint nap gondoskodó szeretetével irányítja, fenntartja. Tehát teljes mértékben érthető, hogy a növények az őket fenntartó erő felé irányulnak, hogy abból minél többet kapjanak.

Bennünk is kódolva van az Istenre irányultság, a jóra való törekvés. Az a kérdés, hogy ezt tudatosan fejlesztjük-e nap mint nap, vagy elhanyagoljuk ezt az érzést, és hagyjuk, hogy a sátáni cselvetések révén sodródjunk az ellentétes irányba.

Vegyük észre tudatosan, hogy az Istenre irányuló élet – ha nehezebb is azt a hétköznapiakban megélni – az egyedüli, mely hosszú távon előre mutat, melynek végén van reményünk, hogy a nekünk készített helyet valóban elfoglalhatjuk a mennyben. Ehhez persze napi küzdelem szükséges, minden nap meg kell

küzdenünk a kísértésekkel, az evilági csábításokkal, és uralkodnunk kell azok felett Isten, a Szűzanya, a szentek és a szent angyalok segítségével – mert ön-
erőből semmire sem tudunk jutni ezen a téren, ne akarjuk ámitani magunkat.

Figyeljük a természetet és vegyünk példát a ragyogó nap fénye felé törekvő növényektől, és mi is minden nap törekedjünk a mi ragyogó napunk, Jézus követése felé. És ha sikerül egy-egy evilági csábítást leküzdenünk, akkor adjunk érte hálát az Istennek, a szenteknek, a szent angyalunknak!

Többször figyeltem a bokrokon keresgélő madarakat, amint keresgélnek egy-egy falatot, egy-egy hernyót vagy bogarat. Mert Isten róluk is gondoskodik, mindig ad elegendő rovar azért, hogy abból táplálkozzanak az ég madarai. És olyan jó látni, amikor sikerül egy-egy húsosabb falatot elkapni, megenni a madárkának, akkor gyorsan egy ággal feljebb reppen, és Istendicsőítő énekbe kezd. Hálát ad a Teremtőnek, hogy újabb falattal gondoskodott róla.

Mi se felejtsük el hálát adni Isten csodálatos jóságáért, naponta újratemtő szeretetért! Legyen tele szívünk-lelkünk minél gyakrabban az Isten felé szálló hálaimánkkal!

Jánosy Gábor

A Mindenszentek litániájáról

Úgy látszik, a Mindenszentek litániájának tekintélye a köztudatban alászállt. Ritkán imádkozzuk, s értetlenül állunk azelőtt, miért írja elő az Egyház ennek éneklését Húsvét éjszakáján, egyes szentségek kiszolgáltatásakor, könyörgő körmeneteken. A kellő liturgikus műveltséggel nem rendelkezők a litániák rangsorában az újkori devótus (buzgalmi) litániák mögé helyezik, az utolsó helyre, már-már úgy tűnik, helyesen, hiszen előbbre való Jézus neve és Jézus szíve, azután Mária, József, s csak végül a többi szentek. Így persze még nehezebb megérteni, miért kezeli az Egyház mégis kitértelenül ezt a litániát.

A „Mindenszentek litániája” elnevezés az újkorban általánossá lett, gyakorlati célú szólásmondás. Csak annyit jelent, hogy az a litánia, mely a szentek nevével kezdődik. Eredeti neve egyszerűen: a Litánia (esdeklés). Ha meg akarjuk különböztetni az újkori litániáktól, hívhatjuk Egyetemes litániának.

Egészen a középkor végéig ez volt az *egyetlen* litánia. Ma is ez az *egyetlen liturgikus* litánia. A z összes többi buzgalmi litánia (a Jézus nevével szóló és a loretoi a 16., a többi pedig a 19. századból) a magán- és népjáratosságot szolgálja.

Ennek az Egyetemes litániának mindig voltak változatai:

Szűkebb értelemben: eltért egymástól a helyi egyházakban és szerzetescsaládokban a felsorolt szentek és a kérések száma, sőt más-más felsorolásokat és kéréseket imádkozhattak aszerint, hogy milyen szertartásban szerepelt a litánia.

Tágabb értelemben: az úgynevezett Mindenszentek litániája csak az egyik, s nem egyetlen megszilárdult, némileg bővített formája az esdeklések, litániák ősi műfajának. A misében szereplő „egyetemes könyörgések”, a görög liturgia „ekténiái” (*Uram, irgalmazz refrénnel*), a „királyi dicséretetek” (*Laudes Regiae*, melyből a *Christus vincit...* felkiáltás származik, mind ugyanannak az ősi litániának változatai.

Eredeti célja és tartalma szerint a litánia súlypontja a mai II. és III. rész, vagyis Krisztus megváltó érdemére hivatkozva könyörgés a rossztól való szabadításért (*Ments meg, Uram, minket*) és a testi-lelki javak megadásáért (*Kérünk téged, hallgass meg minket*). A szentek neveit, mint közbenjárókat bocsátjuk előre, hogy a könyörgő közösség látszólagos szűk volta helyett az egyetemes Egyház közösségében, a szentek egyességében adjuk elő kéréseinket. Evvel kapcsolatban érdekes a *Laudes Regiae* elrendezése (lásd Éneklő Egyház 366. szám): ott a szenteket nem egyvégtében említik, hanem mind-egyik szándék előtt segítségül hívjuk először Krisztus üdvözítő erejét, azután egy-egy szent közbenjárását (az Egyházért *Máriáét és Szent Mihályét*, a pápáért és a püspökökért *Szent Péterét* és így tovább). Ez természetesen rendkívüli megoldás, de jól mutatja, mi az értelme litániánk szerkezetének.

A szentek névsorának felduzzasztása a litánia lényegének, tehát az esdekléseknek rovására utólagos és némileg dekadens liturgiátörténeti jelenség. A szentek neve itt nem is annyira egyéniségük jelzésére áll, s így nem is fontos, hogy akármiféle teljességre törekedjünk. A szentek egy-egy osztályt képviselnek, melyet néhány kiemelt név után összefoglalóan meg is nevezünk (például „mindnyájan szent vértanúk!”). A litánia szellemével összhangban elsősorban az Egyház egyetemesen tisztelt főszentjeinek kell képviselnie a szentek kórusát (*Keresztelő János*, az apostolok, a római Egyház első vértanúi), s itt nem az számít, hogy kinek a neve „mond valamit” az egyes hívőknek. A római Egyház által tisztelt szentek kiemelése a centripetális erőt hangsúlyozza. A részegyházak szentjei ugyan megjelenhettek a litániaváltozatokban, de csak arányosan az egyetemes egyházi jelleghez képest.

A litánia II. szakasza (*Ments meg, Uram, minket*) a rossz távöltartásáért könyörög. A történelmi litániaváltozatok azt mutatják, hogy ez a rész lehet részletesebb vagy összefogottabb, de a litánia egész terjedelmével arányosan.

E rész egyébként elég egységes, s mint a liturgikus írók rámutatnak, e szakaszban Krisztus életének egyes mozzanataira kell hivatkoznunk. Krisztus misztériumai ugyanis nemcsak morális (példaképszerű) motívumok, hanem szakramentális erejük van: képesek közölni a hívővel azokat a kegyelmeket, melyeket az Istenember érdemszerző tettei az Atyától kieszközöltek.

A liturgiátörténet tanúsága szerint a legváltozékonyabb a III. rész. Habár az ötletszerűség és rögtönzés idegen a liturgia szellemétől, e szakaszban mégis többféle megfogalmazással, a szándékok többféle csoportosításával és válogatásával találkozunk az egyes hagyományokban, a különböző korú és eredetű forrásokban, illetve a litániát magában foglaló különféle szertartásokban.

Vonjuk le mindebből a gyakorlati következtetéseket:

Az Egyetemes litániának, mint az Egyház megszentelt, hathatós, minden korban alkalmazható esdeklés-formájának megbecsülését vissza kell állítani a köztudatban. Ennek érdekében mind az egyéni, mind a közösségi imaéletben többször kellene alkalmazni. Az egyes szertartásokba illesztett „egyetemes könyörgéseknek” a Mindenszentek litániáját kell követniük szerkezetben és stílusban.

Habár az egyetemes jelleg és a liturgikus stílus védelme érdekében az egyéni kezdeményezéseknek, megfogalmazásoknak csak korlátozott teret szabad kapniuk, a történeti adatok mégis igazolják, hogy éppen e litánia a gyakorlati alkalmazás során többféle, módosuló formában szólhat meg.

Lennie kell mindhárom részben egy olyan rögzített invokációsorozatnak, mely a litánia szerkezeti gerincét alkotja. Ezenkívül lehet egy olyan invokációsor, melyből a kisebb közösségek vagy egyéni imádkozók kiegészíthetik az egyetemes sorozatot. Végül: mindhárom szakasz végére beilleszthető lenne egy-két olyan invokáció, mely a helyi és alkalmi adottságok szerint (de a litánia stílusát őrizve) hozzáadható.

- a) A szentek névsorának legrövidebb változatában Keresztelő Szent János és Mária után csak szentek „kategóriáit” szólítjuk meg.
- b) A római katolikus (egyetemes) Egyház főszentjeinek lehetne egy rövidebb és egy hosszabb jegyzéke.
- c) Ehhez járulhatnak az alkalom szerint (például litánia haldokló mellett, búzaszentelő, szentségkiszolgáltatás) és az országok vagy szerzetesrendek szerinti hozzáadások.
- d) Végül hozzáadhatná a helyi egyház (vagy magánimádságban: az imádkozó) a különlegesen tisztelt egy-két szentjét.

Am a c-d csoportoknak nem szabad túllépniük a mértéket: nem szabad teljességre törekedni, nem szabad háttérbe szorítani az egyetemes névsort, s nem szabad a „képviseleti” elvtől eltávolodni.

A litánia II. szakaszában az alapsorozat az eltávolítandó rossznak összegző megnevezése (minden rossztól, minden büntől, az örök haláltól ments meg, Uram, minket!), továbbá Krisztus érdemszerző tetteinek rövid felsorolása (megtestesüléssel által... stb.). Mindkét gondolatkör megjelenhet egy igen rövid és egy kissé részletesebb változatban, s hozzáadható egy listáról való szabad kiválasztással még egy-két fohász.

A III. szakaszban 8-10 invokáció kell ahhoz, hogy az Egyház egyetemes szándékait, kéréseit elmondhassuk. Ez azonban tovább bővíthető egy 10-15 invokációból álló sorozattal, mely az egyetemes szándékokat bővíti, részletezi, vagy az alkalomhoz (például szentségkiszolgáltatás) illő szándékot tartalmazza. Meg lehetne engedni, hogy ehhez a különleges alkalom, a helyi egyház igénye vagy a magánimádkozó szükséglete szerint még két-három fohász csatoltassék, szintén litánia formában.

Így a litánia legrövidebb formája az egyetemes könyörgések, normatív formája pedig 10-15 szent nevet, 6-8 elhárító fohászt és 8-10 kérést tartalmazhat, illetve indokolt esetben ennek mintegy kétszeresére bővíthet.

A II. és III. szakasz a földi lét számkivettségében sóhajtozó, a krisztusi „kis idő” gondjaitól terhelt Egyház kiáltása ahhoz, akitől egyedül várhat segítséget. Ez az esdeklés tehát abban is egyetemes, hogy bár bizodalmat vesz a szentek közbenjárásából, végül is nem a mindenszentekhez, hanem a gondviselő Atyához szóló litánia. Ha így imádkozzuk, bizonyára a litániák legelsője lesz a litániák legmostohábbikából.

(Dobszay László: Jegyzetek a liturgiáról)

Egy évközi vasárnap (szeptember)

*Őrizd meg, Urunk, kérünk, örökké tartó kegyes indulatoddal Egyházadat,
és mivel tenélküled elbukik halandó emberségünk,
a te kegyelmed mindenkor ragadja ki abból, ami ártására lehet,
s igazítsa azok felé, amik üdvösségére szolgálnak.*

A Pünkösöd és Advent közötti liturgikus idő a zarándok Egyház és a zarándok hívő ideje. Úton van, veszélyek között vezető úton: rablók támadhatnak

rá, természeti (és történelmi) viharok sújthatják. De a legfőbb veszély önmaga: az, hogy letér a Szentek Szentje felé vezető útról, vagy elfelejti, merre tart, vagy elfárad, elcsügged, kedvét veszti. Halandó emberségünk Isten nélkül bukásra van ítélve.

Isten kegyes indulattal figyelni ezt az úton lévő Egyházat és úton lévő embert. Nem ragadja meg hajánál fogva, hogy átrepítse úti céljához, de nem is hagyja magára zarándokútján. Tudja azt is, milyen az ő teremtő kezéből kikerült emberi természet, s tudja azt is, milyen az ember által, az ösbűn által megrontott emberi természet. Zarándokútján kegyelmével védelmezi ez az Egyházat és ezt az embert.

Kétszeres ez az őrizet. Egyrészt kiragadja a veszedelmekből, ártalmakból, az emberi erőt már meghaladó kísértésekből. Másrészt az úttévesztéstől, tévelygéstől, céltalan bolyongástól megszabadítva, útját újból és újból célra igazítja. Megmutatja az embernek a hosszú távú célt is, az üdvösséget, de a rövid útszakaszokat is: azokat a közvetlen célokat, melyek az embernek üdvösségére szolgálnak.

Nem tudunk betelni az Egyház könyörgéseinek tökéletességével. Ezek a tökéletes teológiát közlik velünk; arról beszélnek, ami a legfontosabb; nem kalandoznak el a tárgytól, nem hígítják fel mondanivalójukat. Mily erő van e könyörgések tömörségében! S szellemi fegyelmeztségük még arra is kiterjed, hogy egységes, következetes szavakkal és képekkel mondják el az Egyház óhajait. Ezt példázza a jelen könyörgés is: az úton járó embert látja és láttatja, s következetes marad ehhez a képhez: a vándor gyengeségéről, erőtlenségéről beszél, az őt őrző erőről és az útját felülről őrző jóindulatról, az út során reá leselkedő veszedelmektől való megmentésről és az útirányt biztosító vezetésről. Csak csodálhatjuk a liturgiánkat megalkotó egyházatyák bölcsességét, s még inkább az Egyházat tanító Szentlélekét, aki nemcsak a Szentírásban szól hozzánk, hanem a Szentagyományban is. Mily nagyon méltó ez a tökéletesség a szent dolgokhoz, és ahhoz, aki „solus Sanctus”! Mily nagyra kell becsülnünk e tökéletességet, s mily szeretettel forgatnunk e szavakat szívünkben és szánkon! Mily sok kitartást, bátorságot és biztatást meríthetünk vándorutunkon ebből az imádságból!

Őrizd meg, Urunk, kérünk, örökké tartó kegyes indulatoddal Egyházadat, és mivel tenélküled elbukik halandó emberségünk, a te kegyelmed mindenkor ragadja ki abból, ami ártására lehet, s igazítsa azok felé, amik üdvösségére szolgálnak.

(Dobszay László: Jegyzetek a liturgiáról)

A templomszentelés ünnepe (október)

Az egyházi év kiemelkedő napja, főünnepeinek egyik legkedvesebbje templomunk (székesegyházunk és plébániánk) felszentelésének évfordulója. S mivel nem minden templomról tudjuk pontosan, mely napon szentelték, a kalendárium kijelöl egy „tartalék napot”, melyet azok a templomok is megülhetnek, melyek emlékezete nem tartotta fenn a való dátumot. Ez a „tartalék nap”: október 22. Ahol a liturgikus szellem valóban feléled, ott a templomszentelés ősi napja, vagy ahogy régen hívták, az egyháznapja is új életre támad. (Mellesleg szólva: valójában ez az emléknapi a templombúcsú tényleges ünnepe, nem pedig a templom védőszentjének névnapja.)

A templomszentelés ünnepe felvet egy általánosabb kérdést. Ha Isten minden idők ura és szerető Atyánk, akkor mi szükség van arra, hogy a vasárnapot ünnepeljük az „Úr napjaként”? Ha Isten azt akarja, hogy lélekben és igazságban imádjuk, mi szükség van imádságszövegekre, szertartásokra, szimbólumokra? Ha Isten előbb tudja, mit akarunk kérni, mint mi saját magunk, akkor miért kell nekünk kimondanunk, amit kérünk? Ha Isten mindenütt jelen van, akkor mi szükség van templomra?

A templomszentelés ünnepének orációja valóságos hittanóra számunkra. S mivel az Egyház könyörgése, imádsága még hatékonyabb hittanóra, mint az, amit a többé-kevésbé jó hittanár tart, s amit mi több-kevesebb figyelemmel meghallgatunk.

*Isten, ki láthatatlanul kezében tartasz mindent,
és mégis, az emberi nem üdvösségének érdekében
hatalmadnak jeleit látható módon is megmutatod,
világosítsd meg ezt a templomot bennlakásod hatalmával,
és engedd, hogy mindazok, akik hozzád esedezni ide egybegyűlnek,
s mindenféle bajban hozzád kiáltanak,
vigasztalásodnak jótéteményeit el is ériék.*

Igen, Isten mindenütt jelen van, sőt, kezében tartja a mindenséget. Azt mondhatnánk, nem ő van benn mindenben, hanem őbenne van minden. Az emberi szemnek nem látható módon trónol az egekben, angyalok szolgálnak neki, szentségét kerubok és szeráfok imádják, átlátja a mélységeket, erővel és mégis gyengéden egybetart mindent. Ő nem zárható be a földi térbe, nincs olyan hely, amelytől ő távol lenne, tehát neki nincs is olyan földi lakása, ahol úgy tartózkodna, mint mi a házukban. A jeruzsálemi templom felszentelésekor, amikor

a felhő betöltötte az Úr templomát annyira, hogy a papok a felhőtől nem tudtak bemenni, mert az Úr dicsősége betöltötte az Úr templomát, Salamon így imádkozott: *De hát valóban az emberek közt lakik az Isten a földön? Az egyek és az egek egei sem képesek téged befogadni, nem is szólva erről a templomról, melyet építettem. És mégis: Tartsd rajta szemed ezen a házon éjjel-nappal, azon a helyen, melyről azt ígérted: „ott lesz a nevem”; hallgasd meg az imát, amelyet szolgálád ezen a helyen mond.* (1Kir 8,1-11,27-29)

Aki láthatatlan, az emberi nem üdvösségének érdekében hatalmának jeleit külső, látható módon mégis megmutatja. Aki minden idők ura, a hét egy napját magáénak szenteli. Aki tiszta szellem, elfogadja, sőt elrendezi a templom épületét, felszerelését, díszait, a szertartás rendjét, mozdulatait. Akinek hatalma semmihez sem kötött, vízzel akarja adni az üdvösséget, krizmában a Szentlelket, kenyérben és borban önmagát. Aki megközelíthetetlen fényességben lakozik, emberi testbe öltözött, „testté lőn, és közöttünk lakozék”. Aki láthatatlanul kezében tart mindent, az emberi nem üdvösségének érdekében mégis megengedi, hogy látható templomot szenteljünk neki.

Különleges módon, üdvözítő hatalmával, választott népére kiterjedő gondoskodásával benne lakik templomunkban. A templom nem zárja be őt, de az ő dicsősége betölti a templomot. Azt akarja, hogy akik őt keresik, megtalálhassák lelkükben ugyan bárhol, de mégis itt gyűljenek egybe, „az ő házának csarnokaiban”, itt öntsék atyai színe elé panaszait, kéréseit, itt mondják ki a szent, papi nemzet közösségében imádatukat, és itt nyerjék el az ő isteni vigasztalásának jótéteményeit.

Isten, ki láthatatlanul kezében tartasz mindent, és mégis, az emberi nem üdvösségének érdekében hatalmadnak jeleit látható módon is megmutatod, világosítsd meg ezt a templomot bennlakozásod hatalmával és engedd, hogy mindazok, akik hozzád esedezni ide egybegyűlnek, s mindenféle bajban hozzád kiáltanak, vigasztalásodnak jótéteményeit el is ériék.

(Dobszay László: Jegyzetek a liturgiáról)

Mária- kegyhelyek

Alsószentiván

Alsószentiván Fejér megyei település a volt sárbogárdi járásban, a székesfehérvári püspökség területén. Határában állott a török megszállás alatt elpusztult Zedreg falu, ősi szép Mária templomával. Ezen elpusztult templom alapfalainak faragott kövei 1864-ben még láthatók voltak. Ma már nem.

A dunaföldvári ferences misszió szolgálata után 1754-től a vajtai, majd 1888 után az alapi plébániáról szolgálták Alsószentivánt, a földbirtokos családok házi kápolnájában időnként működő lelkészek segítségével. 1946-ban a kastélyban rendezték be a Világ Királynőjének kápolnáját, és Alsószentiván önálló lelkészséggé vált.

1950-ben Fatimából kegyeszobor másolatot küldtek a falu és kápolnája részére, mely ezek után látogatott kegyhellyé vált. 1954-ben a kegykápolnát Szűz Mária Szeplőtelen Szívéről nevezték el. 1963-ban pedig plébániai rangot kapott.

Különösen a fatimai jelenések napjain, vagyis a hónapok 13-án keresik föl nagy buzgósággal a hívek a kegyhelyet.

(Ipolyölgvi Németh J. Krizosztom: Mária kegyhelyek Mária országában, 1900)

M

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

Szemponatok és nézőpontok

Fontosnak tartjuk a kedves Olvasóinkat tájékoztatni az írásainkkal, közléseinkkel kapcsolatosan. Mivel Önök az átlagosból, a középszerűségből a kegyelemmel tudatosan együttműködve többre törekszenek, vágynak, és tesznek is, ki-ki saját lehetősége, képessége, azaz talentuma szerint, Isten nagyobb dicsőségére, és persze személyes és testvéreink üdvösségéért is. A közmondás „A jó pap is holtáig tanul” érvényes a hívekre is. Krisztushívökké, hűséges követőivé csak így válhatunk, hisz ismerjük Urunk figyelmeztetését, a lusta, haszontalan öntelt szolgáló Ura érkezésekor elveszíti megbízatását, utolsó talentumát is, sőt kidobják a külső sötétségbe. Szívből szolgáljunk, és ne színből!

A Szentírás (Biblia) ismerete, azaz olvasása, Krisztus és tanításának megismerésére, és annak megélése nap mint nap nélkülözhetetlen – a Sziklára épített házunknak alapja –, ezért csak nagyon ritkán, kivételes esetekben adjuk az idézeteket cikkeinkben, a tartalmára, mondanivalójára helyezzük a hangsúlyt.

Egyházunk tanításának alapja, hagyománya, hitigazságai és szentségei nem változnak a korrallal, beleértve a dogmákat is. Tehát emberi gyengeségtől, gyarlóságtól függetlenül, éppen ezért maradt meg a hitletétemény is sértetlenül napjainkig, minden romboló próbálkozás ellenére évszázadokon át. Az igazi veszélyt a tanítás felhígítására tett sorozatos próbálkozások jelentik. Sajnos mára az ökumenizmus, a tolerancia, a kompromisszum, a másság iránti (ál) tisztelet, modern és korszerűség zászlaja alatt felsorakozók zajos tömegeinek sikerült közülnünk egyeseket megingatniuk, összezavarniuk a „szeretet” fontosságát hangoztatva. De ne feledjük szeretet igazság nélkül, sátáni csapda, igazság szeretet nélkül, úgyszintén. Csak egyetlen Út, Igazság és Élet létezik. A Katolikus Egyház Katekizmusát (KEK) nekünk, laikusoknak is szabad olvasgatni, nemcsak a papoknak. Szerezzük be, kérjük kölcsön, használjuk ki az időt ameddig van lehetőségünk a felkészülésre, önképzésre. Szívveljünk meg a Szőkefalvi ötödik titok tartalmát: „eljön az idő amikor az Egyház mérlegre kerül, a papok tévelyegni fognak. Megölelik azt az utat, amelyik vesztükbe

vezet” (kényelmes megalkuvás a Világgal). Mi lesz a langyos, tájékozatlan híveikkel?

A Kék könyvből közölt idézet részek mellett akik a teljes közzétett Üzenet szöveget át szeretnék olvasni, keressék a MPM vagy MM hozzájuk közelebb élő tagjait, pár napra biztosan oda adják a Kék könyvet, mert szabad árusításban nincs forgalmazva, nem árusítható. Esetleg érdeklődjenek plébánosuknál, mert sokuknak ékesíti könyvespolcaikat. Több mint valószínű, vannak üzenetek amelyeket nem hoztak nyilvánosságra, de ez a MPM vezetőségének a hatásköre és feladata.

Ugyanezt az elvet követjük más utalások esetében is, pl. Kempis Tamás, Filótea, Fausztina nővér, stb., ezáltal Önök közül is utána olvasásra serkentve egyeseket, mások bizalmukkal előlegeznek meg, az Apostolok példája nyomán, az Úr csak Pétert, Jakobot és Jánost vitte a Tábor hegyére, a színeváltozást ők mondták el a társaiknak, de csak a Feltámadás után. Hasonló a látnokok, próféták esete is napjainkban, a magán kinyilatkoztatásokkal. Kétféleképpen fejtjük ki az üzenetekkel kapcsolatos megjegyzéseinket: az üzenet végén *dőlt betűkkel*, vagy zárójelben *dőlt betűkkel* a mondat után, a félreértések elkerülése miatt. Senkire nem akarjuk ráerőltetni nézeteinket, meggyőződésünket, azaz hitünket, de a tévtanítók, modernkedők kovászából nem kérünk, az arany középút biztonságos.

A *nézőpontjainkkal kapcsolatosan* mindannyiunknak számolnunk kell saját személyes beállítottságainkkal, belső vonzalmaink, rejtett vágyaink, elvárásaink, hajlamaink hatásaival. A lelkeségi mozgalmak, közösségek, imacsoportokban tükröződnek, jutnak kifejezésre. Eltorzulása mindig szakadáshoz, esetenként eretnekséghez vezetett. A Filótea I. fejezetében – A jámborság lényege – némi tájékoztatást nyújt az önvizsgálathoz. Ez lehet az okok egyike amiért ugyanazt az eseményt, kijelentést, megnyilatkozást oly ellentétes módon fogjuk fel, és foglalunk állást mellette vagy ellene, még jó szándékaink, őszinte törekvéseink közepette is. Segítségünkre siet a Szentlélek, kegyelmei által, ha kérjük, csak így lehet egységben maradni, Vele és egymással az Egyház kebelén, alázatban és engedelmisségben, az Igazságban. Már az első Jeruzsálemben lezajlott zsinaton, megvolt a főpróbája, és tart napjainkban is. De amikor magában az Egyházban és tagjaiban, még egyazon lelkeségi mozgalom (MPM és MM) keretein belül is megnyilvánul, akkor már a Sátán füstje minket is elérte. Valóban elérkeztünk a döntő szellemi-lelki harc nyilvános kibontakozásának idejéhez. Hogy mennyi köze van a hivatalos főáramú médiának a helyes lelkeséghez és irányhoz, a Szentlélek erejéhez, vezetéséhez?

Végkövetkeztetésül: amikor látjátok a jelek és próféciaik teljesülését, tudjátok meg, az ajtó előtt álltok, legyetek készen! Ha akarjuk, ha nem, ha elfogadjuk,

ha elutasítjuk, a Második Eljövétel nemzedéke vagyunk. Mindenkinek választania kell, vagy-vagy, nincs középút. Mi virrasszunk és imádkozzunk, maradjunk még hűségesebbek az Igazsághoz, és várjuk, bizalommal, hittel, reménnyel és belső örömmel az események kibontakozását. A Mennyasszonynak meg kell tisztulnia, csak akkor fog visszajönni a Völegénye – dicsőségben! Marana Tha. Tisztelettel Zakariás Imre.

Az idők vége

„Hagyjátok magatokat engedékenyen vezetni, tanítani általam, szeretett gyermekeim!!! Hallgassátok meg égi Édesanyátok szavait, aki ezeknek az utolsó időknek Proféta Asszonya.

Többször is bejelentettem nektek, hogy *közeledik az idők vége és Jézus dicsőségben megvalósuló eljövetele*. Most abban akarlak segíteni benneteket, hogy megértsétek a Szentírásban leírt jeleket, amelyek az Ő dicsőséges, immár közelgő visszatértét jelzik. Ezek a jelek világosan előtűnnek az Evangéliumokban, Szent Péter és Pál leveleiben, amelyek ezekben az években válnak valóra.

– **Az első jel a tévedések terjedése**, amelyek a hit elvesztéséhez, és a hittől való elpártoláshoz vezetnek. Ezeket a tévedéseket **hamis tanítók terjesztik, híres teológusok**, (a magán kinyilatkoztatások ellenségei, üldözői közülük kerülnek ki) **akik nem az Evangélium igazságát tanítják, hanem fertőző eretnekségeket**, (nincs pokol, az üres, csak fogalom, mindenki üdvözül, nincs ördög, bűn stb.) **amelyek téves és emberi észjáráson alapszanak**. A tévedések tanításának révén veszítik el az igaz hitet, és terjed el mindenütt a nagy hitehagyás.

„Sok hamis próféta támad és sokakat megtevesztenek” (Mt. 24,5-9).

„Az Úr Napja nem jön el, amíg meg nem történik a nagy hitehagyás” (Ts 2,3). „Hamis próféták támadnak majd köztetek, akik kárhozatos eretnekségeket terjesztenek, *Megváltó Urunkat megtagadják*, miattuk becsmérlik majd az igaz utat, hízalgő szavakkal ki is fosztanak majd titeket.” (Pt 2,1-3)

– **A második jel a testvérgyilkos harcok és háborúk kirobbanása**, melyek az erőszak és a gyűlölet elhatalmasodásához vezetnek, és egyre több szívben hűl ki a szeretet, miközben egyre gyakoribbá válnak a természeti katasztrófák, mint a járványok, éhínség, árvizek és földrengések. „Amikor majd háborúkról és háborús hírekről hallotok, ne rémüldözzetek!!! Ennek mind meg kell történnie. Akkor nemzet- nemzet ellen és ország-ország ellen

támad. Éhség, dögvész és földrengés lesz itt is, ott is. *De mindez csak a gyötrelmek kezdete. Aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül.* (Mt 24, 6-12)

– **A harmadik jel a véres üldözés**, amit azok szenvednek el, akik hűségek maradnak Jézushoz és Evangéliumához, és erősek maradnak a hitben. Aztán majd elfognak, üldöznek és megölnék titeket, és Miattam gyűlölni fog minden nemzet. Sokan el is tántorodnak hitüktől, elárulják és gyűlölni fogják egymást. Isten országának ezt az örömhíret pedig hirdetik majd az egész világon biznyságul minden nemzetnek. Csak akkor jön el a vég. (v.ö. Mt 24, 9-10).

– **A negyedik jel a gyalázatos szentségtörés**, amit az követ el, aki Krisztussal szembehelyezkedik, vagyis az **Antikrisztus. Behatol Isten szent templomában, és helyet foglal trónusán és Istenként imádatja magát**. Jöttét a Sátán közreműködésével mindenféle feltűnő tett, szemfényvesztő jel és hamis csoda kíséri, meg mindenféle gonosz csábítás... (v.ö. 2Tesz 2, 3-12). Akkor majd meglátjátok a szent helyen a Dániel próféta által megjövendölt gyalázatos pusztulást – aki olvassa, értse meg (v.ö. Mt 24, 15). Szeretett fiaim, hogy megértsétek miben áll ez a rettenetes gyalázat, olvassátok el, mit jövendölt róla Dániel próféta. „Eredj Dániel, mert el vannak zárva és le vannak pecsételve ezek a szavak a végső időkig!!! Sokakat kiválasztanak, megtisztítanak és próbára tesznek, ám a gonoszok tovább folytatják gonoszságukat. A gonoszok közül senki sem jut el a belátásra, de az értő szívűek meg fogják érteni. Attól az időtől kezdve, amint **megszűnik a mindennapi áldozat** és felállítják a vést hozó undokságot ezer kétszáz kilencven nap lesz. Boldog, aki bízni tud és megéri az ezer háromszáz harmincötödik napot.” (Dán 12, 9-12). A **szentmise a mindennapi Áldozat**, a tiszta felajánlás, amit az Úrnak ajánlanak fel mindenfelé, napkelettől napnyugtáig. A szentmiseáldozat a Kálvárián Jézus által felajánlott áldozatnak a megújítása és megjelenítése. Elfogadva a protestáns tanítást, azt mondják majd, hogy a szentmise nem áldozat, csupán a szent vacsora, vagyis annak emléke, amit Jézus az Utolsó Vacsorán végbevitt. És **így eltörlik majd a szentmise gyakorlatát**. A szentmiseáldozat mindennapi bemutatásának az eltörlése jelenti a gyalázatos szentségtörést, amit az Antikrisztus visz végbe, aminek három és fél év lesz kb. az időtartama.

– **Az ötödik jelet a rendkívüli tünemények alkotják**, amelyek az égbolton lesznek láthatók. „A Nap elsötétedik, a Hold nem ad majd világosságot és a csillagok lehullanak az égről, s az ég erői megrendülnek”. (Mt 24, 29). A Fatimában utolsó megjelenésemkor végbement napcsoda azt

akarja megmutatni nektek, hogy **immár beléptetek abba a korszakba, amelyben ezek az események megvalósulnak**, s amelyek előkészítenek benneteket Jézus dicsőségben történő visszatérésére. „Akkor majd feltűnik az Emberfiának jele az égen, (a fénylő kereszt, a lelkiismeret megvilágítása előtt) és jajgatásba tör ki a Föld minden népe, mert meglátják az Emberfiát, amint eljön az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel” (Mt 24, 30). Én különösen szeretett és Szeplőtelen Szívemnek szentelt fiaim, ki akarlak oktatni benneteket e jelekkel kapcsolatban, amelyeket Jézus az Ő Evangéliumában megjelölt nektek, hogy előkészítsen benneteket az idők végére, melyek napjaitokban válnak valóra. Elterjed az aposztázia, megszorodnak a háborúk, sokhelyütt természeti katasztrófák történnek, megerősödnek az üldözések, az Evangélium eljutott immár minden néphez, rendkívüli jelek észlelhetők az égen, és egyre **közeledik** (már nagyon közel van) **az Antikrisztus fellépésének ideje**. Engedjétek, hogy Én hordozzalak benneteket, és gyűljetek össze Szeplőtelen Szívem biztos menedékében, melyet Én éppen erre az időre készítettem számotokra. Velem betűzzétek ki időtök jeleit, és éljétek a szív békéjében és bizalomban. Ezeknek a jeleknek a megvalósulása bizonyossággal jelzi, hogy (nagyon) **közel van az idők vége** Jézusnak dicsőségében (és nem hús-vér testben!!!) történő visszatérésével. „Vegyetek példát a fügefáról: amikor ága már gyöngye és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Amikor mindezt látjátok, tudjátok meg ti is, hogy közel van már, **az ajtóban**.” (Mt 24, 32-33).

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1992. 12. 31.)

A nagy megpróbáltatás ideje

Szeplőtelen Szívemnek szentelt és szeretett fiaim, a kereszten, nem sokkal a halála előtt, Jézus Rám bízta az általa megváltott és üdvözített emberiséget. Így az egész emberiség Édesanyja lettem. Mivel (a Fiú – az Ige) Isten és az emberiség Anyja vagyok, az életetekben, az Egyház és az emberiség életében közelbelek, hogy segítsen a Mennyei Atya tervének a megvalósítását.

Édesanyaként mindig mellettem, az Egyház és az emberiség mellett vagyok, hogy vezesselek az úton, ahol megvalósítjátok az Atya akaratát, a Fiú követését, a Szeretet Lelkével való közösséget oly módon, hogy az Isteni Szentháromság mindig megdicsőüljön. **A Szentháromság megdicsőítésében található meg az örömetek és a békétek forrása.**

A Gonosz, a Sátán, az Őskígyó, a Nagy Sárkány, mindig működött és sokféle módon cselekedett, hogy elvegye tőletek, az Egyháztól és az emberiségtől a béke értékes kincsét. Soha annyira nem veszélyeztették a békét, mint napjaitokban, mert Ellenfelem Isten elleni harca mind erősebbé, folytonosabbá és általánosabbá válik.

Ezért **beléptetek a nagy megpróbáltatás idejébe**... mindannyiatok számára elérkezett szegény fiaim!!! Abban a veszélyben forogtok, hogy elveszítitek a kegyelmet és az Istennel való életközösséget. Napjaitokban a bűnt többé nem tekintik rossznak, ellenkezőleg, gyakran mint értéket és mint jót, felmagasztalják. A hírközlő eszközök álnok befolyása alatt fokozatosan eljutnak annak a tudatnak az elvesztéséhez, hogy a bűn rossz. *Ha ti bűnben éltek, visszatértek a Sátán rabságába, alávetitek magatokat a gonosz hatalmának, és így hiábavalóvá válik a Megváltás ajándéka!!! (következménye – a kárhozat – a pokol – örökre)* Így eltűnik a béke a szívetekből, a lelketekből és az életetekből!!!

Fogadjátok el az anyai felhívásomat, hogy térjétek vissza az Úrhoz a megtérés és a vezeklés útján!!! **A bűnt a legnagyobb rossznak ismerjétek el, minden egyéni és társadalmi rossz forrásának.** Soha ne éljétek bűnben!!! Ha megtörténne, hogy emberi gyarlóságból vagy a Gonosz alattomos kísértése miatt elkövetnétek, azonnal járuljatok szentgyónáshoz. **A gyakori gyónás legyen a gyógyszer, amelyet gyakran használtok a bűn és a rossz ellen!!!**

– **A nagy megpróbáltatás elérkezett az Egyház számára!!!**, melyet a gonosz lelkek nagyon veszélyeztetnek, és amelynek az egysége annyira megbomlott és életszentsége elhomályosodott. Látjátok, mennyire terjed benne a tévedés, amely a hit elvesztéséhez vezet. A hittől való elpártolás mindenütt terjed. **Szeplőtelen Szívem különleges ajándéka erre az időre a Katolikus Egyház Katekizmus**, (KEK) amit a Pápám úgy akart közzé tenni, mint fénylő és végső tanúságtételét.

Milyen sok azoknak a pásztoroknak a száma, akik a sötétben tapogatóznak, félelemből vagy kompromittálás miatt hallgatnak, és többé nem védik a nyájukat a ragadozó farkasoktól! Sok papi és Istennek szentelt életet kiszárított a tisztátalanság, az érzékiség, a kényelem, és elcsábította őket a jólét keresése (ez érvényes a hívekre is). A híveket vonzza a pogánnyá lett világ kísértése, meg a számtalan szekta. Főleg az Egyház számára érkezett el a nagy megpróbáltatás ideje, mert megrendíti a hit hiánya, elhomályosítja a hitehagyás, megsebzik az árusulások, elhagyják a fiai, megosztják a szakadások, **megszállja és uralkodik rajta a szabadkőművesség** – (az egyházi szabadkőművesség által – Ők az igazi belső ellenségei – a Hamis Próféta vezetésével) – termékeny földdé válik a rossz számára, ahonnan kihajt a Gonosz Embernek, az Antikrisztusnak

rossz fája. *Az Antikrisztus az Egyház belsejébe helyezi át az uralmát.* (nincs okunk a félelemre, ne essünk pánikba, ezeknek mind be kell teljesedniük az Írások szerint, maradjunk hűségesek Krisztusunkhoz, és Igaz Egyházához, Tanításához, a Szentíráshoz, nem fog sokáig tartani az uralkodásuk – senkit nem ér erején felüli kísértés – boldog aki megéri az ezer háromszáz harmincötödik napot)

– *A nagy megpróbáltatás elérkezett az egész emberiség számára!!!*, amelyet a már terjedő erőszak, a romboló gyűlölet, a veszélyesen terjedő háborúk, s az egyéb rossz események széttipornak. Mind erősebbé és aggasztóbbá válik egy szörnyű harmadik világháború veszélye. (ez lesz a **Büntetés**, ha az emberiség nem tér meg, a Nagyfigyelmeztetés és Csoda hatására.) Elérkezett a pillanat is, hogy mindannyian a Szeplőtelen Szívem menedékébe siessetek. Ne veszítsétek el a bátorságotokat! Erősen reméljétek és biztatok! Én előre megmondtam Nektek a rátok váró időket, azért, hogy segítsétek benneteket, hogy a fájdalmas és nehéz időket reményben és nagy bizalomban éljétek át a Ti Mennyei Édesanyátokkal.

Végül a nagy megpróbáltatás ideje után vár Titeket a nagy béke ideje, a nagy öröm, a nagy életszentség és Isten köztetek lévő nagy diadala. Imádkozzatok Velem és éljétek ebben a várakozásban, amely megédesíti a mindennapi szenvedések keserűségét. Rátok terítem a Palástomat, hogy védjelek benneteket, ahogyan a tyúk teszi a csibéivel, és mindanniatokat megáldalak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1993. 01. 01.)

Magyar vonatkozású üzenet (a Függelékből)

„*Láthattad fiam*, hogy gyermekeim mily hatalmas serege ünnepelte (II. János Pál) pápa felgyógyulását. Fatimai jelenésem emléknapiján tört ellenfele szeretett fiam életére, s vette célba ezzel Szívemet. (1981. 05. 13.) Ám terve meghíúsult. Ezt az egész világnak jelként adta az Úr, hogy *végül is Szeplőtelen Szívem diadalt arat majd általatok*: Szeplőtelen Szívemnek magatokat átadott, s Velem szüntelen együtt imádkozó, együtt munkálkodó, együtt küzdő, együtt szenvedő papjaim: és az általatok Szívemhez vezetett, Szívemben élő többi hú gyermekem által...

Jézusom Eucharisztikus Szívének békéjét fogja élvezni és kiárasztani az Egyház. *Jézusom földi helytartója többet tud Isten e nagy művéről, mint sokan mások.* Ő tudja, hogy az Úr e tervébe különlegesen fontos helyet foglal

el egy nép, amelyet első királyuk, a mai nap szentje, István, majdnem ezer éve már, hogy nekem felajánlva, tulajdonomba adott. Ezért hazáját századok óta már Regnum Marianumnak, az Én Országomnak nevezik. A pápa szeme előtt ismeretes a nép isteni küldetése, melyért évezredes történetének vértanúi sorával fizetett.

Ezért intézett e néphez rövid időn belül több üzenetet – és Magyarország védőszentje, István király mellett – ezért fordult ma Hozzám Szívemet megindító szavával, hogy a nép fontos örökségét Nekem, Krisztus Anyjának, a szeretett magyar nemzet minden fia és leánya Nagyasszonyának gondjába ajánlja. (2000. augusztus 15-től, Királynőnk, a Budavári Mátyás Templom Főoltárán fejen a Magyar Szent Korona másával, amelyet II. János Pál áldott meg, eszavakkal- „amit e Korona Tanít az váltsátok tettekre, életre” – bocsátotta utjára a küldöttséget!! G. Lajos érsek úr végezte a szertartást.) Meghallgatom szeretett fiam kérését, s ezért intézem most üzenetemet általad e népem minden fiához és lányához. Ez a nép évszázadokon át öntestével védte a keresztény Európát a különböző pusztító, nem keresztény hadaktól. Önfeláldozó harcának egyik nagy diadalára emlékezteti ma is a keresztény világot a **déli harangszó!!!** (Nándorfehérvár – 1456.07.22.)

A *nyugat nemzetei Magyarországnak „a kereszténység védőbástyája”* kiüntető címet adták, de nem voltak hálásak e nép mérhetetlen véráldozatáért és emberfeletti szenvedéséért. Ám *Isten annál inkább kiüntette e népet azzal, hogy különleges tulajdonomba adta (1038. 08. 15. Szent István király Ország és Korona felajánlása, melyet politikai vezetőként, nem püspökként végzett el)* már állama megalapításánál. (a Szent Koronát a magyar küldöttség kapja meg, kapja vissza...)

E korban pedig Szeplőtelen Szívem világraszóló békediadala kiváltságos eszközül adta!!! A háború pusztítása után ezen Ország Egyháza kapta ellenfelemtől a legérzékenyebb csapásokat... Az isteni irgalom viszont rendkívüli kegyelemforrást is fakasztott az országban, mely már sok éve egyre növekvő mértékben kiárad a Föld minden népére. Emlékszel, a Sátán e népből választotta eszközét, hogy *a Szent Péter Bazilikában* összetörje fájdalmas anyai arcomat. *Altemplomában* viszont a pápa Tiszteletemre felszentelte *a Magyarok Nagyasszonya kápolnáját*, mely itt a Világegyház szívében hirdeti Mária Népe fontos keresztény örökségét, s *emlékezteti Isten tervének ismerőit e Nép Nagy Küldetésére!!!*

Az Én Népemnek lelkiileg át kell alakulnia, hogy e küldetést betölthesse Isten dicsőségére, az emberiség javára és saját boldogságára... Népemnek minden egyes fiát és leányát aggódó szeretettel hívom anyai Szívemre:

A r ó z s a f ü z é r

Nyíljatok meg szeretetemre!

„*Drága gyermekek! Örömteli szívvel szeretlek mindnyájatokat és arra hívlak benneteket, hogy közeledjete Szeplőtelen Szívemhez, hogy még közelebb tudjálak vinni benneteket Fiamhoz, Jézushoz, és Ő békéjét és szeretetét adja nektek, amely mindnyájatok eledele. Nyíljatok meg gyermekeim az imádságra, nyíljatok meg szeretetemre. Édesanyátok vagyok, és nem hagyhatlak magatokra benneteket a tévelygésben és a bűnben. Ti arra vagytok meghívva gyermekek, hogy gyermekeim legyetek, az én szeretett gyermekeim, hogy mindnyájatokat bemutathassalak Fiamnak. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.*” (2013.06.25.)

Jelenéseinek harminckettedik évfordulóján adott üzenetének elején láthatjuk, mennyire vágyik a Szűzanya arra, hogy közelebb vigyen bennünket Fiához, a mi Urunkhoz. A Szűzanya Szeplőtelen szíve és teste által jött el hozzánk Jézus. Ugyanígy mi is eljuthatunk hozzá a mennyei Édesanya szíve által, amely szüntelenül felénk fordul, és a szeretetről beszél. Az üzenet ezen szavaiban is felismerjük annak a szeretetnek a mélységét és szépségét, amely szól hozzánk és vonz bennünket. Ezek a szavak nem fenyegetőek és megfélemlítőek, hanem kérlelőek és ajándékozóak. Ebben az üzenetben, ahogyan a többiben is, láthatjuk az Édesanya gyermekei felé irányuló kérését, mert a legjobbat akarja gyermekei számára. Ő jól tudja, hogy nincs más út, mint az imádság útja. Az imádság az a lehetséges hely, ahol megtörténhet a találkozás Jézussal, akihez szeretne elvezetni bennünket.

Isten Mária által ezen évek alatt a kegyelem kezdeményezője Medugorjában. Isten szeretett először bennünket, és nem mi őt. Ő választott ki bennünket, és nem mi őt. Isten elküldte Fiának Édesanyját, mi nem hívtuk őt. Habár üzeneteiben Szűz Mária nem mond ismeretlen dolgokat számunkra, mégis ezen egyszerű szavakban felismerjük Szeplőtelen Szívének édesanyjai mélységét és szépségét, amely fáradhatatlanul velünk van. Azt szeretné, hogy engedjük meghódítani magunkat e szeretet által, amely Őt is elbűvölte. Miután Názáretben az angyali üdvözlés után megnyitotta szívét Istennek, többé már nem szűnik meg hordozni és odaajándékozni ezt a szeretetet minden teremtménynek. Az Úr szolgálóleánya minden ember szolgálójává lesz a világ

A katolikus keresztények ajánlják fel önmagukat Szeplőtelen Szívemnek. Naponta imádkozzák el szentolvasómat *egyenként, vagy családjukkal közösen – a titkain elmélkedve! Törekedjenek Isten* mindent átható, szerető *jelenlétének és az Én anyai segítő jelenlétemnek állandó tudatában élni.* Ezzel, és ha Jézusom megváltó áldozatából *misehallgatás, áldozás és imádás révén kegyelmi erőt és szent örömet* merítenek, *le fogják győzni bűnös szenvedélyeiket,* nem teszik szeretetlenséggel pokollá egymás életét, nem hagyják magukra a szenvedőket és öregeket, nem emelnek gyilkos kezét születendő gyermekeikre, nem hagyják Isten nélkül felnőni őket, s nem gátolják, hanem segítik őket a legszentebb hivatásuk felé.

Anyai szeretettel hívom nem katolikus keresztény gyermekeimet is, hogy Jézusom első követői példájára Velem, Jézus Anyjával együtt, egy szívvel, lélekkel állhatatosan imádkozzanak, hogy *a Krisztus-hívők mindnyájan egyek legyenek a hitben,* Isten és egymás szeretetében, egyetlen, szent egyetemes apostoli Egyházának közösségében. *(Így fog majd ismét Egy Akol-és Egy Pásztor lenni, de előbb a Hamis Egység és Egyház Antikrisztusi borzalma végigsöpör a Földön)*

Nem keresztény és magukat ateistának valló gyermekeimet is szeretettel hívom az Élet Forrásához, Isteni Megváltójukhoz, aki értük is meghalt, s feljűk is kiáltja: *„Aki szomjazik, jöjjön Hozzám”*..., hogy életük legyen, és bőségben legyen, hogy a sírgödör borzongató sötétsége helyett a boldog örök élet tündöklő fénye ragyogja be sokszor oly nemes törekvésekkel teli életűtjüket.

Meg kell újulni Én Népem a (z Igaz) Hitben, Reményben, Bűnbánatban és engesztelő Szeretben Isten iránt, Szentségi (Oltárszentségben jelen lévő) Jézusom és Szeplőtelen Szívem tiszteletében, hogy a megújító Szentlélek alkalmas eszközeként betölthess nagy, szent, boldogító hivatásodat a Teremtő Örök Atya dicsőségére, a Megváltás örök művének kiteljesedésére, a szerencsétlen, önmagát pusztító emberiség megmentésére és üdvözítésére.

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1981. augusztus 16.,

Szent István király ünnepe a Világegyházban, különálló, válogatott üzenetekből)

A kedves Olvasó saját Szívében forgassa meg ezen Üzenetek tartalmát, különös tekintettel a nemzetünket, küldetésünket oly csodálatosan érintő és feltáró Királynőnk iránti hódolat és szeretet jegyében. Tudatosítsuk és vállaljuk fel, eljött az ideje, hogy kimondjuk: „itt vagyok Atyám, hogy teljesítem Akaratodat”. Ez legyen virágcsokrunk, amelyet Október 8-án Nagyasszonyunk és Királynőnk tiszteletére az Úr Oltárára helyezhetünk, ha akarjuk, minél többen. Áve Mária!

Testvéri szeretettel, Imre

végéig, az idők végezetéig. Aki szereti Istent, szereti testvéreit is, mert ők Isten gyermekei. Ezt a két szeretetet, Isten és a felebaráti nem választható szét.

Attól a pillanattól fogva, hogy Mária Istent hordozva szívében és testében elindult meglátogatni rokonát, Erzsébetet, szünet nélkül látogatja az emberi szíveket, hogy elhozza és nekünk ajándékozza Istent és Hozzá vezessen bennünket. Isten Mária által nemcsak azt szeretné, hogy megismerjük ezt a szeretetet és befogadva élvezzük azt, hanem arra vágyik, hogy elfogadva ezt a szeretetet megengedjük, hogy alakítson és formáljon bennünket. És ezt Szent Pál mértéke szerint tegyük: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem” (Gal 2,20).

Helyet adni Isten szeretetének életünkben azt jelenti, hasonlóvá válni Őhöz, részesévé lenni szeretetének. A szeretet sohasem egy befejezett dolog, tett, szüntelenül mélyülnie kell. A szeretet a mélyebb válás és a megismerés által él. A szeretet a tapasztalat által is növekszik, tapasztalathoz pedig az imádság által jutunk. Az ima azonban nem elvont és kimondott szöveg vagy szabály. Isten elé őszintén kell odaállnunk, mindazzal, amit megélünk, és amik vagyunk. Tudjuk, hogy Mária is növekedett a hitben, hatást gyakoroltak rá a tapasztalatok, a megismerés, szívében hordozta és el-egondolkodott rajtuk.

Tanítónők Ő életünk útján, hisz hozzánk hasonlóan élt. Isten titka és személyes életének titka előtt állt. Isten misztériuma istenfélelmet és imádat kelt bennünk. Mária megtaníthat bennünket arra, hogy Isten türelmes, az alázatosakat felemeli, de szétszórja a gögös szívűeket. Mária arra is tanít bennünket, fontos, hogy türelmesnek és kitartónak legyünk, mert Istené az utolsó szó, mely mindig a javunkat szolgálja, ha hűségesek és állhatatosak maradunk.

Könyörögjünk!

Szűz Mária, hozzá fordulok és kérlek, könyörögd ki számomra a szeretet ajándékát. Te megtapasztaltad Isten szeretetét, amelyre megnyitottad szívedet. Ezt a szeretet szüntelenül hordozod és gyermekeidnek ajándékozod. Légy türelmes és fáradhatatlan velünk, akkor is, ha azt látod, hogy szívünk ajtaja zárva van. Ne fáradj bele zörgetni ajtónkon, hogy megnyissuk végre előtted szívünket. Különösen azokért kérünk, akik nem tudják befogadni a szeretetet, azokért, akiknek szeretete összetört. Édesanyánk, Mária emlékezz meg azokról, akik magányosak és elhagyottak és azokról is, akik házasságban és családban élnek. Kérlek mindazokért, akik a szeretetre vágyakoznak, a haragosokért és az elváltakért, valamint a sebzett lelkekért. Kérlek, add, hogy mindannyian érezzék édesanyai szíved gyógyító erejét, amely felemel, gyógyít és új életet ajándékoz. Ámen.

fra Ljubo Kurtović

(fordította: Sarnyai Andrea)